د حسرت اوښکي

(شعري ټولگه)

شاعر

[illegible] دوست

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: د حسرت اوښکې

شاعر: محمد طاهر قلمدوست

اړیکه: ۰۷۰۸۴۷۰۶۹۸

کمپوز: عبدالوهاب مومند

اړیکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com

خپرندوی: بغلان ادبي بهیر

خپرنځی: شمال خپرندویه ټولنه/مزار

چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه

چاپ وار: لومړی

چاپ کال: ۱۴۰۱ل / ۲۰۲۲ع کال

کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ویب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوريدلي هيوادوالو ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اېرو لاندې غمی

هر څوک شاعر دی خو هر څوک شاعري کولی نه شي. شعر پنځه اساسي عناصر لري، چې د هر انسان په وجود کې نغښتي دي، خو هر یو یې د رابرسېرولو جوهر نه لري. هره مرموزه، ښکلې او عاطفه لرونکې وینا؛ چې د فکر، خیال، تصور، آهنګ او د احساس توکي ولري، شعر رامنځته کوي. ځینې شاعران داسې وي چې په شعر کې ښکلا ته ژمن پاتې کېږي او ځینې شاعران بیا په شعر کې فکر پالي، زه بیا د دوی ترمنځ د بېلوالي پوله نه شم رامنځته کولی، ځکه ژوند هم ښکلی دی او هم دې ته اړتیا لري چې انسان یې د ښکلا لپاره پرې فکر وکړي. زه چې اوس د کوم شاعر پر شعرونو غږېږم، د بغلان ولایت داسې مخور شاعر دی، چې پر دوه ملي ژبو شعر وایي او په خپل شعر کې د ښکلا څخه ډېر فکر پالي، خپلې تجربې بیانوي، تر څو زلمکي ځوانان د ژوند سمې لارې ته بدرګه کړي.

شاعري جرئت غواړي او الهام ریاضت ته اړتیا لري، تر څو پالنه یې وشي، همدارنګه ښه شعر هغه وخت ویل کېږي چې قلم را واخلو او د کاغذ سپین ډګر ته را ودانګو، خو که مو وېره پیدا کړه، نو بیا هېڅکله شعر نه شو لیکلی، قدرمن استاد (محمد طاهر قلم دوست) خپل مخاطب ته همدا وایي: چې ته ما له شعر ویلو نه مه ډاروه، زه یې خامخا لیکلی شم او دا چې څنګه به وي؟ بېرته ما پورې اړوندېږي:

اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته
که وشومه د خلکـو د خنــدا په تا یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمدوست صاحب یو وخت ما ته یادوونه کړې وه، چې ده تر شپږم ټولګي پورې عصري زده کړې کړي دي، خو له شاعرۍ څخه یې داسې ښکاري چې د خدای تعالی یوه ورکړې ډالۍ ده:

تعلیم مې دومره نشته قلمدوسته ګرم نه یم
کله ادیبانه غــزل او کله عامـــــیانه کړم

ځینې وخت شاعر د ریاضت په پایله کې دومره ښکلي شعرونه وایي، لکه څنګه چې له ګل ګلاب څخه ښکلي عطرونه خېژي او بلبلان ترې راغونډ وي، د همدې ریاضت شیبې څخه بیا شاعر دومره خوند اخلي چې مدام ځانګړتیا خوښوي او له خپل ځان سره د دنیا په اړه غږېږي، ما مخکې هم یادوونه وکړه چې قلمدوست صاحب د افغانستان په دوه ملي ژبو عالي شعرونه لیکي، دی خپله وایي:

ما پرېږدئ له قلم سره تنها یوه شېبه
چې ولیکم غمونه د دنیا یوه شـــېبه

***

په پښـــتو او پــه دري ژبـــه شـــعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی متون چا دی

د محمد طاهر قلمدوست په شاعرۍ کې مینه، وطن پالنه، پردېسي، د ښځې حجاب، د ځوان لارښوونه او نصایح مضمامین ډېر برجسته راټول شوي دي، قلمدوست صاحب وایي: چې پخوا شاعر نه وم، لیکلی مې شول خو د زړه خبره مې ویلې نه شوه، اوس یې چې ویلی شم خو لیکلی نه شم، مانا دا چې د ځوانۍ انرژي ورسره نشته، دا خبره د نورو لپاره درس دی، چې ځواني د خدای تعالی ستر نعمت دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېـــږدي، ټینګولی نه شم

په فاني دنیا کې د انسان شته والی موقتي دی، مرګ حق دی او هیچا دا دنیا تل ساتلې نه ده، په دې دنیا کې انسان یواځې یو کرکټر دی او ژوند کول یې لوبه ده، که همدا انسان نن وي او که نه؟ خو لوبه «ژوند» دوام لري او پر ځای یې بل کرکټر «لوبغاړی» راځي، یواځې هغه څه چې موږ په هغه دنیا کې په درد لګېږي، د انسان خپله اعمال دي:

دنیا لکه پیاله د میو ګرځي لاس په لاس
مدام نه وي یو چـــا سره مینا دغسې ده
***
نه کول دنیا پورې خـــواري که پوهېدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

د همدې پورتني وروستي بیت پر مانا صوفي شاعر «عبدالرحمان بابا» هم وايي:

دا دنیا په احـــمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنیا باندې غرض

د ګوتو په شمار قافیوي جوړښت کې قلمدوست صاحب د قافیو ګرامري تړښت خیال نه دی ساتلی، کېدای شي یو لامل یې دا وي چې د نوموړي د دري شاعري اغېز پر پښتو خور شوی وي. لکه: په ۵۴مخ غزل کې «تبۍ» چې ښځينه نوم دی، نو شاعر د نورو قافیو همغږۍ لپاره چې نارینه کلمې دي، دې کلمې ته هم د نارینه کلمې بڼه او تلفظ یې ورکړی دی. همدارنګه ۶۶مخ غزل کې شاعر د (ګاونډی، نری او پردی) کلمو لپاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو بیتونو کې د (ږلۍ او بتۍ) بڼه د نارینه کلمې (ږلی او بتی) په شکل راوړي دي.

د مخور شاعر (محمد طاهر قلمدوست) د شاعرۍ په اړه ځکه «تر اېرو لاندې غمی» تر سرلیک لاندې وغږېدم، چې غمی تل ارزښتمن وي، ولو چې تر اېرو لاندې هم شي نو بیا یې هم ارزښت خوندي وي او هر یو یې د پلټلو هڅه کوي، چې ځنګه تر سترګو شي نو بیا یې هر یو خپل مال ګڼي. ډېر مشهور شاعران دي، چې ښه شاعري کوي او ښه مضامین په خپل شاعري کې رانغاړي، د قلمدوست صاحب شاعري هم زما پام یې هغه اړخ ته را اړولی دی، چې د ځینو مشهورو شاعرانو په څېر د مضامینو له اړخه د مرام هماهنګي یې یوه ده، یو درد لري او یوه خبره په بېل انداز سره کوي، درویش روښان وایي:

ښار مې هدیره شـــوه، هدیره تر ښاره لویه شوه
نور به په پردي جنګ کې لا څومره تاوان وکړمه

په همدې موضوع کټ مټ قلمدوست صاحب وایي:

د وطن نیـــمایي خـاوره هدیره شوه
ماشومان مو یتیمان شول ځکه ژاړم

همدارنګه په بل ځای کې بخت الله ربنتین وایي:

اټن کې ټول وو راسره او جنګ کې وتښتېدل
ربنتینه! څه د ایجـــــړاګانو ملګرتیا مو وکړه

قلمدوست صاحب یې بیا په بل طرز داسې وایي:

یاران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وینمه سوړ شـوی دی بازار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ترخنګ د تعلیم ارزښت، واقعي مینه، له بازاري مینې تېښته، خپله شاعر ته لارښوونې، نهیلي، د زړه نازک والی، د سوشل مېډیا منفي اغېزې، د کار ارزښت، د صنایعو اعلا کاروونه، د ښځې غلامي، له ګاونډیو هېوادونو سره سیالي، د وطن مینه، د مور او پلار احترام، د ځوانۍ ارزښت، د همسایه خیال ساتل، د لوږو خرڅول، داسې تعبیروي چې د دوی پلرونه تاجران بولي، همداسې ورته لا ډېرې موضوع ګانې د قلمدوست صاحب په پښتو اشعارو کې رانغښتل شوي دي، زړه مې غواړي چې د قلمدوست صاحب په شاعرۍ لا ډېر وغړېږم او ډېرې سپینې پاڼې پسې تورې کړم، خو د کتاب د سریزې اصول راته اجازه نه راکوي، ګنې په زړه مې ډېرې خبرې پاتې شوې، د ادب لارښوونکو، استادانو او بلبلانو ته بلنه ورکوم، چې د قلمدوست صاحب په شاعري باندې خپل د قلم طبعه وازمایي، ځکه نوموړي شاعر له قلم سره یاري ښه پاللې ده او د زړه خواله یې په آهنګینو لفظونو په شاعرانه انداز کې د ستایلو وړ ده، نورې خبرې به «تر اېرو لاندې غمی» اړوند دوی به کوي، زه باوري یم چې پخوا او وروسته له دې هم هر ادبي مجلس به د قلمدوست صاحب په اشعارو ښکلی ښکاري، نو ځکه وایم:

محبوب د شاعرانو چې ازاد وایي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځي

په ډېره ادبي مینه
عبدالوهاب مومند
۱۴۰۱/۶/۱۸
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسرت پاڼه

د قتيبه ټاټوبی د قيمتي غميو ډک کان دی، د کرکر د ګلونو بهار بې خزانه موسم او د چونغر د بلبلانو ترنم يې د اهونو ستړيا فرهنګ سره له آره نا اشنا دی، د حريت او نصيحت زمزمې يې په طبيعت کې انګازې کوي، ښايي په قره باتور کې توريااليو تاريخ، لکه د چشمه شېر د شنو اوبو روان کاروان همداسې ځلېدونکي خلق شوی وي، نه به يې د محدثينو په ګلبڼ کې د رواياتو کمی راشي او نه به يې دا خاورينه کُره د ورکو اتلانو تاريخي پاڼو د زړښت حسرت وخوري، ته وا دې خاورې ته داسې دعا شوې چې په هره باڼه کې يې ناتوړل شوي غمي پراته دي.

دقيق يوې لسيزې وړاندې د شعر الهام څپې د کرکر د ګلونو په بڼ کې په محمد طاهر قلمدوست خپلې وزرې وغړولې، هغه يې د مرموز ژونده رابهر کړ، يو پټ غلی احساس چې په سينه کې يې دننه بلېده، هغه لمبه د عشق په داسې رسوايي بدله شوه، چې د حسرت اوښکو پاڼې يې رنګينې کړې.

زه پړ ومه پخوا تر دې چې نه وم مېين شوی

کارونه د تقدير و مېينتوب مې بهانه شوه

د ژوند مزل سپين رېږي قلمدوست د بدن غړي کمزوري کړل خو د زړه شوق يې ماتوی ونشو، د بدن د غړو درد سربېره قلمدوست له داسې درده کړېږي، چې د احساس اوښکې يې د پاڼو پرمخ ناځي، اوس يې له درده چم خبر شوی، د هغه درد رسوايي د حسرت اوښکې جوړې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونه د ډېر درده ليکل کېږي قلمدوسته
ټول خلک شول خبر ستا په ژړا کلي په کلي

قملدوست د خپل عمر تقريباً اته لسيزې مزل پای ته رسولی، د طبيعت ناخوالو له څو اړخه پوخ کړی، د عمر په وروستيو شپېو کې يې د مينې سودا وکړه او د عشق د ښار سرګردان سوداګر شو، قلمدوست د نصيحت او ښېګڼې سودا په خلکو وړيا پلوري.

اوس چې ډوب شوی يم په عشق کې بيا وتلی نشم
ســـزا مـــې دا ده، نا ببـــره دا ســـودا مې وكـــړه

د مينې دا سوداګر د عشق له هتۍ نه صبرېدونکی برېښي، ان چې خپل ځان پورې هم حيران دی، د مينې له سمندره خړوب شوي زړونه د عمر تر پايه مېين پاتې کېږي.

په بوډا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي
نو چې تراوسه زه کــــومه نو بلا مې وکړه

قلمدوست د وخت ارزښت لکه الهي نعمتونه په کره ډول پېژندلی، ژوندانه د وخت او وار کانې په خپل ځای درانه بولي، د هغه تللي حسرت په حسرت کې اوښکې بې مزې ګڼي چې د بخت مزي يې په وخت نه وي تړل شوي، هغه د وخت او وار ارزښت او د مړو فرصتونو پسې د حسرت اوښکې د انسانانو مخته داسې انځوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته

نو وخـــت د وخته تېـــر وو په زارۍ کله کېــــده

قلمدوست د نصحیت انګازي اعلا او ادنا لپاره لکه تلل شوي کاڼي پوخ وزن لري، د راتلونکې پښېمان حسرت خوړونکی غواص ته د طبیعت نامنظم مخ لوڅوي، چې د ژوند د سمندر کړلېچونه یې په ذهن کې سریښ وي.

دنیا تل برقرار نه وي کله څنګه کله څنګه

تل دا حسن دیار نه وي کله څنګه کله څنګه

قلمدوست د ابادۍ معمار ښه پېژندلی، معلم په توره شپه کې د ټولنې بلېدونکې روښانه ډېوه د هر کاسب د سترګو لید بنسټ ګڼي، لکه د مستو څپو لاندې د سمندر قیمتي تَل، کټ مټ لکه د مېوه لرونکې مېوې ریښه چې دنیا ته یې د ثمر ښاخونه غوړولي دي.

اساس د ابادۍ د هر وطن وي معارف کې

روزلي د معلم ټول ماهران د معارف کې

ټولنه لکه د رنګونو دوکان له بېلابېلو اقشارو جوړه ګډوله ده، د هر رنګ بازار دی، انسان به د هغه رنګ اغېز اخلي چې کوم سره لاس او ګرېوان وي، دغه رنګونه کله د رسوایي حد کې د وفا جامونه ماتوي او کله د محراب له انګړه معصیت خړوبوي، داسې چاپېریال کې د قلمدوست له قوله حیا د معاملاتو له بهیره بهر ګوهر ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غله چې کله غلا کړي په تياره کې ورته ورشي

دوســـتان او اشـــــــنايان بيا په رڼا دې غولوي

د کايناتو مالک د رياضت کلا ته خپل د ښښنې ور پرانيستی دی، د معنويت مشتريانو ته د دې پټ ور رښتينی راز ښه مالوم دی، له دې ښاره د هرې نياز غوښتنه روا ده، لکه په نيمو شپو کې د مالک سره د عابد نيازونه، که د رحمت وزر يې په سر لاس تېر کړ د دارينو شتمن يوازې هم دی وبوله.

کوم شی که دې پکار وي قلمدوسته ورشه واخله

خرڅېـــــــږي په ارزانه په دوکان د نيــــمې شپــې

د حسرت اوښکو کتاب باندې به علمي بحث د نظر خاوندانو ته پرېږدو، په پای کې محترم استاد محمد طاهر قلمدوست ته د هغه د لومړنۍ پښتو شعري ټولګې (حسرت اوښکې) چاپ مبارکي ورته وايوو، هيله من يوو راتلونکی نسل د دردمن قلمدوست د حسرت اوښکې د قلمدوست صيب د هيلو په زرغون پسرلي سره ور وچې کړي، له لوی رب ج د کرکر ګلونو کاروان همداسې روان او ګړندی غواړو.

په ادبي مينه

بغلان ادبي بهير

عبدالمبين صافی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

اې ربــه تل تــــر تلــه بر قــــــرار ته يې ته
د خپـــل عبـــــاد د حاله خبـــردار ته يې ته

يواځې يې دايـم قايـــــم ملـک د ټـول جهان
بې نايـــــب او وزيـــــر او مســـــتشار ته يې ته

تغير او بـــــدلون نه لرې همـېشه بر قــــراره
حی القيــوم د ټـول جهان واکـــــدار ته يې ته

صبور يې، هم بصير يې، هم سمـيع او هم بديع
قـــادر يې تـــــوانا او بـــــرد بـــــار ته يې ته

اګـــاه يې په ګناه د بنــــــدګانـــو په هر وخت
پټــــېږې، نه د تـا نه خـــو ســــــتار ته يې ته

تور مخی قلمدوست او امېدوار دې د رحمت يم
په خپـــل کـــرم مې وبښـــه غفــار تـــه يې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

ښکلی د ټول انس او جان سردار دی محمد(ص)
په ټولو انبیاوو علمدار دی محمد

اول دی په باطن پیدا صورت کې اخرین دی
د حضرت بابا صاحب افتخار دی محمد

شپه او ورځ ژړل د ګناهګار امت د پاره
امت د پاره تېر د مور او پلار دی محمد

په روی دده جهان او کاینات دي پیدا شوي
الله ته ډېر محبوب او هم رویدار دی محمد

زه یمه قلمدوست او امتي د محمد یم
شفیع د مجرمان زما بادار دی محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ربه! ما او زمـــا يار په لاره ســـم کړې
د توفيق او کاميـابي مې هر قـــدم کړې

عمر تېـــر شـــولو په لهو او لعـــب کې
ستا له وېرې دواړه سترګې مې په نم کړې

زه حيران او خوار و زار په زړه زخمي يم
په خپـــل فضـــل پرهـرونه مې ملهم کړې

ګنـــاهـــــونه زمـــا وبښـــــې اې ربـــه!
د قيـــامت د خرخشـــو نه مې بې غم کړې

په محشـــــر کې چې وي لمر د سر له پاسه
د رحمت سيـــــوری مې لاندې په کرم کړې

قلمـــــدوست يمـــــه اې ربه ګنـــاهګار يم
په خپل فضـــــل دې مې بچ له جهـــنم کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حيران يمـــه دوســـتانو عجيـــبه زمـــانه شوه
ورونـــه شـــول پـــردي او تر مطلبـــه يارانه شوه

دوکـه او فريبـــونه په يـــو بل بانـــدې خرڅېږي
په چل روان دي خلــک اشـــنايي يې رندانه شوه

زه پر ومه پخـــوا تر دې چې نه وم ميـــن شوی
کارونه د تقـــدير و ميـــن توب مې بهـــانه شوه

ناصـــح چـــې نصيـــحت راته کاوه په پټـــه پټـــه
قسمت وګورئ خلکـو! رسوايي مې هنـــګامه شوه

سهار چې شي د ښځو اجتماع جوړ شـــي بازار کې
دوســـتانو چا ته وژاړو عجيـــبه مېـــړانه شوه

وينا دې هېڅ څوک نه اورې چوپ کېنه قلمدوسته!
چې پت غيرت لري، د هغـــوی تريخه ژوندانه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې ژاړي لکـــه وريـځ چې په پسرلی وژاړي
لکه ماشوم چې مور يې مړه وي په ځګيروی وژاړي

لکه کوچـــی چې بـــاروي کډه ايلبــــــند په لورې
يار يې د يار له غمـه ناســـته په کيــــږدی وژاړي

د يار د غمـــه زه چـــې ژاړمـــه پـــه چيــغو چيغو
لکـــه بنـــدي په جيــلخانه په بې وســـی وژاړي

چې کمبخـــتي ته مې نظـــر کړمه بيـــا وژاړمه
لکه حاکـم ته چې محکـــوم ډيـــر په زاری وژاړي

چې تيـــروي عمـر مستـــی او خنـــداګانو کې تل
داسې وخت را به شـــي چې ډيره په سختی وژاړي

نو قلمدوســته! ته چې ژاړې بيـــا قلـم خو دې هم
در ســـره ژاړي بيـــا به هـــم په عـــاجـــزی وژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژمــــی را روان دی په وطـــــن کې کار او بار نشـــته
پېژنـــــــي ډالر خلــــک يو بل پــــــورې غمخوار نشته

نه سوځـــــي په حـــــال د بېوسانو د چـــــا زړه ولې؟
رحم په مظلوم نشـــــته او هم د خـــــــدايه ډار نشته

نه ګوري خپلوي ته چې په لاس کې ورتــه ورشي څه
ورور تـــــه د ورور قــــدر روپيـــــــــو په مقـــــدار نشته

څنـــــګه زمانه شـــــوه د حقــــــدارو حـــــق پايمال شولو
مشــــــر کشــــر نشـــــته احتـــــرام د مــــــور او پلار نشته

څـــــــومره چــــې خبـرې کــــــوي خلک د يـــــو بل سره
وي په چـــــل روانــــــه او رښـــــــتيا يې په ګفـــــتار نشـــــته

راشه قلمدوســــــــته! چې و خـــــدای ته عريضــــــه وکړو
پــــــرته د هغــــــه نه بــــــل د هېـــــڅ چا اقتــــــدار نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه کوځې ته چې ورتلم هغه دلدار نشـــته اوس
چې مې لیږلو یار حضور ته ها ربیار نشـــته اوس

په زړه زخمـــي د غـــمازان د لاســـه یمـــه ربه
ته پرې خبر یې څه پرې وشو ها دربار نشته اوس

نن په دنیا کې څه چلیږي ټول دوکه او چـــل دي
چې صداقت پکې خرڅیـــده ها بازار نشـته اوس

چې راسره وو په هر ځـای کې ښه ملګری همېش
چیـــرته به ولټـوم خـــدایه هغه یار نشـــته اوس

د اخلاصمـــــندو ورتـه لیـــکه و زیـــارت د پاره
زمان بدل شو څنـــګه وشـــو ها مزار نشـته اوس

نو قلمـــدوسته عالمـــان خـــو دي هغه عالمـــان
چې په زړه کېني د سړي هغـــه ګفتار نشته اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوانيه! ولاړې رانه چېـــــرته به دې بيا لټوم
ورک مې کـــړې يې په کلـــــي په بېديا لټوم

هغه ياران چې صـادقان وو خدايه چېرته لاړل
ياران خو ډېر دي، مګـــــر زه ها ملګرتيا لټوم

چې راســــره وو خو په قـدر يې زه نه پوهېدم
رانه چـــــې تللـــي دي ادې او هـــم ابا لټوم

ادې وه څومره مهــــربانه او ابا مې غمـــخور
ورته خوښـــي او خوشحالي اوس په دعـا لټوم

سيند د دنيـــا ده د څپـــو نه ډکې خيال وســاته
ګوره چې ډوب نه شې چې بيا به دې په چا لټوم

غمجن مه کېږه قلمــــدوسته زه دې يم ملګـــرى
زه همېـــــشه د عزيـــزانو خوشــحالتيا لټـــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نازېدمـــــه پر تا ډېره اشـــتباه مـــې وکړه
چې نالیدلې مې ځان ګڼ کـــړلو خـــطا مې وکړه

زه وم ساده او د پې مخـــو په چل نه پوهېـــدم
په یـــارانه کې په هغـــه ګمـــان د تا مـــې وکړه

اوس چې ډوب شوی یم په عشق کې بیا وتلی نه شم
ســـزا مې دا ده نا ببـــره دا ســـودا مـــې وکـــړه

عهـد مې کـــړی و چـــې نوره عاشـــقي نه کـــوم
دا ســـتا ګلرنګ مخ مې چې ولیـــدله بیا مې وکړه

په بـوډا تـــوب کې قلمـــدوسته عاشـــقي نه ښایي
نو چـــې تر اوســـه زه کـــومه بیـــا بـــلا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د انســـانانو پـــــه جامــــو کې پړانګان ویـــنمه
انسان په شـــکل وي خویـــونه د حیـــوان وینمه

ګاونډ یې نه لري سوکړک ټـــول ماشومان یې وږي
او د حاجي صاحب په کور هر وخت مهمانان وینمه

حیــــا او شـــرم وکـــــړه بار ددې وطــــــن نه لاړه
ټول رواجـــونه په وطـــــن کې د غربیــــان وینمه

رانجه په ســــــترګو او نکــــــریزو په لاسـو د کوره
وځـــي بازار ته تـــر ماښــــامه فاســــقان وینمه

اې وطنــــــوالو! افغــــانان خو بې غیـــرته نه وو
دوی باندې څه وشول چې اوس یې بې پتان وینمه

ته غاړه خلاص کړه قلمـــــــدوسته او لیکــــنه وکړه
هغه چــــې نه قبـــلوي بیـــا یې په ارمــــان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورکۍ

ته مسلمانه يې پټــمنه او دينداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

سياسره ښه ده چې په کور وي ناسته
د نارينــه نه يې وي هــره خـواسته

د کوره مه وځه چې نه به وي بېماره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکــرونه د بازاره خورکۍ

کوم شی که درته ضرورت پيښېږي
يا کومه بله مصـــــلحت پيښېږي

کوم چې مطلوب به دې وي، وغواړه د پلاره خورکۍ
راځـــه نور بـــس کړه چکـــرونه د بازاره خـــورکۍ

شيــــطان دښمن زموږ د دين دی
ناست په هر ځای کې په کمين دی

لږه خيال ساته کور کې کېنه په قراره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په کور کې په پرده وي
ښه په عـــزت او دبـدبـه وي

يو څه پام وکړه اخرت ته دې سرداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکۍ

قلمدوست ستا ديني ورور دی
او ستا له غمـه تل په شور دی

نصيـحت واوره وويـريـږه له قهاره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم مې ژاړي لاس مې رېږدي څه ليکلی نه شم
د غم کتاب مې دی پرانيستی خو لوستلی نه شم

د زړه کونجــونه مې دي ډکې د غــمونو ځينې
رقيبه ســتا د لاسه هېــڅ چا ته ښــودلی نه شم

غم چې د غـم د پاســـه واچوې ځايېـــږي کله؟
زړه به مې وچـــوي نو څه وکــړم ساتلی نه شم

ارمان مې پاتې د نګار دی د بوســـې په زړه کې
يارانو ګورئ! حيــا راشي بيا غوښـــتلی نه شم

هغه جامونه چې مـــې سر کړه مخکې ښه په مزه
رېره شوه سپينه اوس شرمېـــږمه څښـــلی نه شم

زړګی مې ډک دی د غمــونو قلمـــــدوسته ياره!
چې خپه کېـــږي پرې اشـــنا ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که مرګي پرېښودم بهـــار ته بیا غزل لیـــکمه
ټپې، چار بیته، رباعـــي ور ســـره مـل لیکمه

زه خپله زوړ یم طبیـــعت مې د ځواني په لورې
مخه دې کړې نو مجبـــور یـم چل او ول لیکمه

مخکې د شعـــر او شـاعري فکر مې نه وو په سر
اوس چې لیکــمه د عســل په ځای حنظل لیکمه

مضمون یې تریخ شي رانه زه پخـپله نه پـــوهېږم
ګمان مې دا وي چې خـــواږه لکه عســـل لیکمه

یمه بېــــتابه لاس مې رېــــږدي سپین ږیرې یمه
نو ځکــــه کلـــه به د ځـــان کله د بل لیـــکمه

زه قلمدوست یم ژوند مې تېر شـــو له قلمـــه سره
څه باک یې نشته چې د غل په ځای کې مل لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لار روان ګوتـــــې شمېـــــرم، غږېږم ځانه سره
ناکـام د مینـــــــې یم، ژړېـــــږم د ارمـــانه سره

بېلتـــانه ډېر یمــه رټلـــــی هوسېـــږم زړه کې
داسې وخـــت را به شي چې ووینـم جـانانه سره

دومره جفـا چې پر ما کــړی ده ګناه مې څه ده
دا زما خواسـت دی چې یې عمر شي خپګانه سره

که ټول عمر په جېلخانه کې تېر شي سخته نه ده
رب خـــو دې مــه کېنوه یـــو ګړی نادانـــه سره

زه قلمـــدوست یم ځـــورېدلی د اشـــنا د لاسه
وداع به وکـــــړمه په چېـــــغو د جـــهانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دور د ژونـــدون په یوه حـــال نه پاتې کیږي
ښایست د سپین بشر او د شین خال نه پاتې کیږي

مــــدام زما زاري او د خــــوبانو حســـــن نه وي
مغــــرور مه کیږه ګلې ستا جمـال نه پاتې کیږي

دنیا ځای د ازمـون دی صــــداقت وکـــوه یاره
اوس خلکو سره ښـــه کړه بیا مجال نه پاتې کیږي

هر څوک که پخپـــل حق باندې قانع اوسي یارانو
وهـل ټکـــول نه وي بیا جنـــجال نه پاتې کیږي

ملت که په نفاق اختـــه شي ګوره قلمــــــدوسته
وطن به شي بر باد بیا استـــــقلال نه پاتې کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عـادل زمـا د سترګو تور دی
عـادل رڼا زموږ د کور دی

ددې سره مې غم غلط شي
عـادل زمـا د زړه ټکور دی

کور او مـاحول پرې ښه ښکاريږي
باغچه د زړه مې پرې سمسور دی

ماشومان ډېر دي خدای دې ډېر کړي
خو هغوی نور دي عـادل نور دی

دعـا کوم ورته د اخلاصه
ان شاءالله! رب تـه منظور دی

که قلمدوست ورنـه خپه شي
بيا خامخا ورته پېغور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د علم په وطـــن کې فـــروزان کړې ربه
هر يو بچـــي د افغـان ښه ښه عالمـــان کړې ربه

علم به څـــه کړې چې عمل دې د اخلاصه نه وي
پخپله علـــم بانــــدې مونږه عامـــلان کړې ربه

نشته ده علم چـــــې د ژبې په نفـــاق اخته يوو
تاجک، پښتون، هزاره، ازبـــک افغانان کړې ربه

هغه چې دا نفاق جوړ کړی دی زموږ په منځ کې
ته يې زمـــوږ د حـــاله زياته پرېـــشان کړې ربه

هر يو وګـــړی د وطـــن دی د افغـــان په نامه
نفاق مو لـرې او ابـــاد افغانســـتان کـــړې ربه

قلمدوســـــت وايي زه دعـــا کـوم الله حضور ته
روان په سمـــه لاره ټـول مسلمـــانان کړې ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې راته وايي، څه! دنيا نه لاس په سر شه
راحـــت ارامي نشـــته څه مجنون او قلندر شه

يوه ټـــوټه مړی يوه شـــړی در ســـره واخله
د ډېره بد بيـــني او د نفـــاق ځيـــنې بهر شه

پښتون د هـــزاره دښـــمن، تاجـــک د ازبکانو
ټول لاره د خدای پريښي دي د دوی نه مرور شه

ورور د خپل ورور سره دښـمن ده په يو کـور کې
وځـــه د دوی نه لاړ شـــه مـجرد لکه قمـــر شه

هغه چې ښه واعظ دی او عمـل يـې د ځان نشته
بيان يې بې تاثـــير وي صدقه ددې منـــبر شه

رښتيا چې ګـــوزاره ده داسـې خلکو سره سخته
نور څه کړې قلمـــــدوسته هله ژر شه په سفر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

الله نه غــــواړمه توفيــــق زه د روضـــــې د جانان
چې مې داخل کړې يو ځلــــې په دروازې د جانان

د ټول جهـــــان چې څه خــــوبان دي د جهانه سره
ټول صــــــــدقه شه د روضې د مــــــنارې د جــــانان

په خپـــل کـــرم دې ربــــه يو ځــــلي مې ورســـوه
که مې نصيـــب شي چې شم ځــار د مقبرې د جانان

خدايه ور مې وړې چې خاوره يې په مينه ښکل کړم
رانجه په ســــــترګو وکړم خــــاورې د لارې د جــانان

اسمان ده جيګه ځمکه ټينګه لاس مې نه رسيـــــږي
تويــــوم اوښــکې د هجــــران په فـــــوارې د جانان

مشـــرف مې کړه په خپـل کور او د حبيب روضې ته
شفاعــــــت وغــــواړم په چيــــغو او نـــارې د جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند دې تېر شو دښمني او عداوت کې
څه دې کـــړی و تـاوان په اخـــوت کې

دنيا ټـــول روان په لـــور د تـــــرقي ده
موږ تر اوسه لا ويــــده يوو په غفلت کې

د جـاپان ســـــره ازاد په يـــو نېـــټه يوو
پرمخـــتګ کـړی هغـوی په صداقت کې

واکداران موږ پـه تيـــارو کې وو ساتلي
خپله ډوب وو، پـه چـرچو او عشرت کې

د مامور معـاش د کور خـرچه نه کېږي
ټول جوړ کــړي بلډنګونه په خيانت کې

ټول ککـــــړ دي د يو مخـــه په حــــرامو
ځکه نه پوښتي هېڅوک په حکومت کې

ډېر غريب يــــوو او بې وسه په نړۍ کې
څه عزت وي قلمـــدوســــته په ذلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نړۍ نشته افغـان نه در په در ځــوک
هم بې وسه ناتوان خـــوارو ابتــر ځوک

دښمنــې ته وي ولاړ هــر يو پـــه ټينګه
خوا خوږې ته نه وي يو هــم بـرابر ځوک

هر يـــو غواړي خپــله ګټـه، خپله خېټه
نشته هيڅ يو هم په غـــم د بــرادر ځوک

چې د خدای په لاره سيخه او سم روان وي
نه به مومـــې که وګـــوري لـر او بر ځــوک

احتــــرام د مــور او پـلار نه کــوي ولې؟
خدای! مـه کړه خو هغـــسې بې پدر ځوک

عالمـــان ډېـوه د ديـن دي قلمـــدوسته!
چې عمـــل نه وي ور مه شـه په منبر ځوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګاه د یار په غم کــې خــوار زړګی مې کړېده
بېلتون کې يې بیــا وېـنه د زړګـــي مې څڅېده

وعـــده يې د دیـــدن راســره کـــړی و د وخته
زړګی مې خوشــحالی نه په بــدن کـــې نځېده

شهیـــد د ستا د میـــنې یم که مـــړ وای لا پخوا
شمـــعې د اخلاصمـــندو په مــزار مـــې لګـېده

بېــګاه مې په خــوب ولیــده مانۍ د غاصبـــانو
دوی لاندې وو دپـــاسه چـت په چت پرې نړېـده

داسې یو بد حالــت وو چې مې ولیده په ستـــرګو
په ډېــره بې وســی کې ډېــره سخـــته رپېـــده

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نـو وخـــت د وخـــته تېــر وو په زاری کلـه کېــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا وخــوړل ټـوله ظالمـــان ورک یې که
دولت ده بېکاره نشـــته پرسان ورک یې که

غنم چې وړلو ژرنـدې ته د پلار یې نه و خر
د خوی یې راشه وګــوره دوران ورک یې که

پوښتـــــنه د سواد نشته پیـــسې پکې چلېږي
ګټــه ده پــــکې نه لــري تاوان ورک یې که

حیران دې حکـــومت ته یمـه ولې نه خبرېږي
تر کومه به دوام وکـــړي دا شـــان ورک یې که

زه سترې ستـــومان شومه د بـــې عدالتـــۍ نه
چا ته به سړی څیرې کړي ګرېـوان ورک یې که

فســـاد د اداري چې وایـــي هســـې ډنډوره ده
د یو مخـه دي خپـــله مفســـــدان ورک یې که

نو څان ته کوم یو بل مصروفیت غواړه قلمدوسته
چې وینــــمه دا تـه یې او ګریـــان ورک یـې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حکـــومت زموږ که لږ څـــه با خبر وای
افغانان به ولـــې دومــــره در په در وای

یو لږ څه غونــدې روزگار که چلېـــدلی
هــره ورځ ولې سلــــهاو په ســــــفر وای

دا ســــــفر ډېـــره اوږده د ســـر پـــه بیه
مجبوري ده کـــه نه کلـه تېـــر د سر وای

خپـــل مرگ په سترگو ویني خو ور درومي
ددې تگ نه خو چې کاشکې کور او کر وای

څه بحـــرو ډوب کـــړل، څه وخـــوړل لېوانو
کاشکې نه تـلل او خپل مرگ ته یې نظر وای

ډیپلـــومونه په جېـــبونو کې وراســـته شول
قلمـــدوسته دې نه ښــــه وو چې لـــدېر وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې به زړه ورکړي چا ته ځان به در په در کړي څوک
وابه خلي غمـونه هوسـايي نه ځــان بهر کړي څوک

ها وختونه نشــــته چې تا ښـه کـــړه بل به هـــم کاوه
ولې به لاهو ځـان په درياب کې بې ګودر کړي څوک

لـږ څـــه حوصــــله وکـــړه الله نه ووېـــــړه تـل
نه دی مناسب چـې په خوارانو ځان ببر کـــړي څوک

زړه د مسلمان د خـداى عــرش ده چـې خپه نه کړې
ولې په ناچيــزه دنيـا دوســــت به مــرور کړي څوک

هغه ده دنيـــا د ســــــتا چـــې وخته‌ـــې او واغـوندې
پرته ددې وي به لېــــونی چې ســـر په سر کړي څوک

ګرځــو په مســتۍ کـــې قلمــدوسـته لا خبــر نه يوو
ژوند کې به نه خاندي کـه نظر په خپل دفتر کړي څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته!

ته یې ددې وطـن د خلـــکو ترجمـــان شاعره
که پوهېدلی یې د ستا ډېپټې ده ګران شـــاعره

ستا وظیـــفه ده چې حـــالاتو نه په هـــره ګړی
ولیـــــکې لوړه تنـــده حال د یتـــیمان شاعره

هغه مېـــړونه چې اســـلام او د وطـن په خاطر
بچیان یې پرېښودل ځانـونه کړل قـــربان شاعره

دا نتیـــجه د شـــهامت ده، د هغـــو ځـــوانانـو
چې په ارامـــه کور کې ولیـــکې رومان شـــاعره

چېرته په خیال کې دې هم ګرځې دا بېوسه خلک
یا چې دې کړی وې په حال د دوی ګـریان شاعره

که ته شـاعر یې په رښتـــیا لیکه حـــالات د وطن
که نه پـــټ وساته په زړه کې دې پنـــهان شاعـره

زه قلمدوســـــت یمه تر اوســـه خو شاعر هم نه یم
لـږ لـږ کـــومه شـــاګردي د ادبیـــان شـــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیـا تـل په قــرار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه
تل دا حســـن د یار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه

بلبلان میيــــن په ګل دي او په ګلـو یې چغار وي
تل پر ګلو بهـار نه وي کلــه څنــګه کلــه څنــګه

ګل چې نه وي په ګلــشن کې بلبلان به کډه وکړي
تل د ګلــو بـازار نه وي کلــه څنــګه کلـه څنــګه

نن حاکم سبا محکوم او خپله حال پورې حیران شې
همیــشه اقتــدار نه وي کلــه څنــګه کله څنـــګه

دنیاګۍ ده تیرېدونکې غم خــوښي یې مدام نه وي
تـل دا لیـل او نهـار نه وي کلـه څنــګه کلـه څنـګه

مـا ویــلې قلمدوســـته تا خـــو نه منــل خبـــره
ابــدي دا بنـــډار نـــه وي کله څنـــګه کله څنــــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

معلم دی لکه ستوری په اسمان د مــعارف
باغبان دی د ګلــونو په بوستان د معارف

د ګل په ژبــه کله پوهېدلی شي هر څوک
معلم دی په دې فن کې ترجمان د معارف

په خلاصـــه تنده وروزي بچیان ددې وطن
په ده باندې دی لوړ عزت او شان د معارف

معلم په برکـــت ده فیلســـوف او حکیـــمان
په وخت د بیماري چې شي درمان د معارف

اساس د ابادي د هــر وطن وي معــارف کې
روزلــي دي معلـم ټـول ماهـران د معــارف

معلم زما د ستـــرګو تور دی یاره قلمـدوسته
معلم دی په بـــدن روح او روان د مــعارف

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کول دنیا پورې خـواري که پوهېـــدلی ځوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی ځوک

هر یوه ښــخ کړي په لـــس هاو عـــزیزانو خپـــل
کاشکې د هغو نه یو کس بېرته وای راغلی ځـــوک

وشو ځلوېښت کاله چې اخته د جنګ بلا کې یـــوو
دا ده بدبختي چې عبرت نه دی اخیستلی ځـــوک

سخته ده عــذاب د اخرت اوس معـــلومېـــږي نه
ټوکه ورته ښـکاري د چا حق به نه خوړلی ځـــوک

راشـــئ وجـدانونه قاضـیان کړو په رښتـــیا سـره
ځومـــره بـرابـره په احـــکامو چلېـــدلی ځـــوک

ګوره قلمدوسته ژوند دې تېر کړه په غفلـــت ولې؟
وبـه ژاړي هلتـــه چې وي دلته خندېدلـی ځوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو وګـــورئ دا څـــرنګه ژونـــدون دی زموږ
ورور د ورور او پلار د زویه چـې بېلتون دی زموږ

د اســلام لاره مـو پـــرې ایښې، یـــوو په بله روان
وجه یې دا ده چې په ژوند کې دا بدلون دی زموږ

پخوا کافر وو پـــه هر ځـــای کې د اســلام غلامان
شـــولو بې پتــه چې د دین نه اوښتـــون دی زموږ

ټوله شپه ناســت یوو تلـــوېزیون ته سریالونه ګورو
لمانځه ته نه کېـــږو وزګار دغه مضـــمون دی زموږ

د لمانځه فــرض او واجبـــاتو بانـــدې نه یوو خبر
د شاه رخ خان او بارو خـــان نه پېژندون دی زموږ

نو قلمدوســـــته چې د خــــدای په لاره سم ونه شو
ورځ په ورځ دا ډوبېـــــده لکه قـــارون دی زمــــوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مـور بچـــی یم وفـــادار یـــمه هر کله
د ژبـــې د نفـــاقه زه بېـــزار یـــمه هـــر کـــله

څه خلک چې اوسېږي په دې خاوره کې افغان دي
هـــر یـــو زمـــا ورور دی په اقـــرار یمه هـــر کله

اوربـــوز مې د انګـــرېز وختـــه په خاورو سولولی
اوس هـــم همـــاغه یـمه او بیـــدار یمــه هر کله

شیدې د غیرتي مـــور مې رودلـي په زانـــګو کې
حامـي یـــم ددې خاوره پیـــره دار یمه هـــر کله

غلیم ددې وطـن د تسخیر خوب ویني په خیال کې
ارمان به ګـــور ته یوســـې زه هوښیار یمه هر کله

دوست وایي قلمدوسته خـو ګاونډ زموږ دښمن دی
ددې دښمـن لستـــونو کـــې زه مار یمه هر کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه چې دې زور شـــي په اشــعار يې لګوه
خاطر دې اســـوده کـړه په دلـــدار يې لګـوه

دستور ده، خلک غم شريک کوي سره د دوست
د زړه نه يـــې وباســـه په غمخـــوار يې لګـــوه

ببړه د شيطان کـار ده چې رسـېږي نه مزل ته
هر کار چې دې پـه مـــخ وي په قـرار يې لګوه

که کـــومه صـــدقه خيـرات دې ووځي د لاسه
د هر چـا انـــدازه وي په حقـــدار يې لګـــوه

نيکي به دې په کار شي، د بېـوزلو سره ښه کړه
بـدي نه لاس پـه ســـر شـــه په کنـــار يې لګوه

تر څو چې په دنيا کې ته ژوندی يې قلمدوسته
چې ښه دې شـي د لاسـه په بـار بـار يې لګـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وبه ربېږي اخر هغـــه څـــه چې دې کرلـــی وي
هضم به يې وکړې هغه څـه چې دې خوړلـی وي

بې بدله هېڅ شـــی پاتې کېـــږي نه خبـر اوسه
وبه شي در پېښ چه به په چا باندې دې کړی وي

نه دی مناســب په مصيبت د چا خوښـــــې کول
وبه ژاړي گـــوره چې په چـــا به خنـــدېدلی وي

حق چې د چا وخــوري د مقـــام او د پيسو په زور
داسې وخت به راشي چې گرېوان به يې څيرلی وي

دلتـــه افغـــانان دي تعــرض په هېـــڅ چا مــه کوه
وخـــت چې برابر شـــي نو ظـالم يې ښـــه رټلی وي

ځه په لاره سمه قلمـــــــــــدوسته کږه مـــه درومه
ژر مـــــزل رســـي چې په ســـمه لاره تللـــی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ډېر مې ده کـړې بیا ګناه نه کوم
نوره د ځان سـره جـــــفا نه کوم

نمایشي ډېر عبـــادت مـې وکړه
بیا عبادت به پـه ریـا نه کـــوم

ډېره مې وکړه دوکـه خلـــکو سره
دوکه او چل بیا په هېڅ چا نه کوم

نفس مې تر اوسـه خپه کړی نه ده
په خواهشـــاتـــو د هـوا نه کـــوم

ومه بد مسته په ځان نـه پوهېـدم
نوره ظلمـــونه به په چـــا نه کـــوم

زه قلمدوست ډېر ګناهګار یم ربه!
ښنه غـــوارم خـدایه بیـــا نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خـــراب زړه له ما نه وړی پرون چـــا دی
جوړ د سترګو نه مې کړی جیحون چا دی

ښه بې غمه اســــوده وم په دنــــیا کې
نه پوهېــــږم یمه کــــړی محزون چا دی

بې پـــروا پـه ژونـــدانه لکـــه پاچا وم
نو چې کړی یمـــه خوار او زبـون چا دی

د دنیـــا د کــــار او بــــاره یـــم وتــلی
د ښامار غوندې یم کړی افســـون چا دی

اشــــنا هیڅـــکله لـه مـا نـــه بېلــــېدله
جوړ زموږ په منځ کې کړی بېـلتون چا دی

په پښتـــــو او په دري ژبـــــــه شعـــرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی مـــتون چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیــه خپــه کېــږه مه لیــلی دغسې ده
د ډېــره نـازه ګــرځي په هوا دغســـې ده

پاچا ده د خوبـــانو بې پروا ګـرځي وطن کې
هغــه فقیــره نـــه ده، اغنـــیا دغســـې ده

په خوله به درته وکړي ډېرې ښې خوږې خبرې
قاتــل دې وي د سـر ګــوره اعدا دغســې ده

دنیـا لکـه پیـاله د میــو ګــرځي لاس په لاس
مــدام نه وي یو چــا ســره میـــنا دغسې ده

که سل کاله دې بار وي په اوږو بیـا به خپه وي
دښمن دې شي په هېڅ باندې اشـــنا دغسې ده

خوښــی د دنیا کم او غم یې ډېر دی قلمدوسته
ډېــر یې ارمـــاني کړی ده دنیا دغســـې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

ته لکه ستوری د ادب یې په اســـمان معـلمه
په تا ده لوړ ددې وطـــن نوم او نشـــان معلمه

ته یې فني د فابریکــــــې د انســـــان جوړولو
دي افلاطون او ســـــقراط دې شاګردان معلمه

په عربي او انګـــریزي هر هر څوک نه پوهېږي
د حوصـــــلې نه ډکــه ته یې ترجــــمان معلمه

دومره زیـــارونه چې وباســـې د وطـــــن دپاره
وطن اباد شـــي که هر یو وي ســتا په شان معلمه

دا تنخواګۍ وخوره، مه مره چې حکومت درکوي
سل افـرین دې چې په هغـه کــېږې ګذران معلمه

دا قلمدوست خوارکی هم مخلص شاګرد دی د ستا
زه همېـــشه یـم دعـــا ګـوی د اسـتادان معمــــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوازه ده د حســـــن د لیـــلی کلـي په کلـي
په مینه د هغه شـــومه رســـوا کلـي په کلـــي

زارۍ ورته کوم ماشـــــوم زړګی مې نه صبرېږي
نـــو ګـــرځم بې مضـــمونه په غوغا کلي په کلي

بېلتون راسره مل شو خوب ارام يې رانه واخيست
ديدن پـــسې بـه لېـــږم هر ســـبا کلـي په کلـي

خواري مې وکـــړه ډېره در پسې خو زما نه شوې
کـــوومه شکايـــت دې د جـــــفا کلـي په کلـي

ملنګ دې رانه جوړ کړ د خيـــرات په نامه ګرځم
مطلـــب مې دی ديدن هره بېـــګاه کلي په کلي

شعـــرونه د ډېر درده ليکل کېـــږي قلمدوسته
ټـول خلــک شو خبر ســـتا په ژړا کلـي په کلـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مور بچی یـــم منت بار نه یم د چا
په ظلم په خیانت کـې طرفدار نه یم د چا

د خلکو ایینه یم په خپل رنګ ور ځرګندېږم
جنجال او خصومت کې په قطار نه یم د چا

د هر چا ســـره میـــــنه په صفا زړګي کومه
صادق یم په هر کار کې شرمسار نه یم د چا

نمام نه یم چې جوړ کړم د دوستانو دښمني
خنډ شـــــوی د خوښیو د روزګار نه یم د چا

غاټول غوندې په زړه زخمي ولاړ په خپله ونه
یواځـــــــې یمـــه پاتې انتـــظار نه یم د چا

بوډا شوم قلمدوسته او دوستان را څخه تښتي
په ژوند کې ســبب شــوی د ازار نه یم د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ځلې را شه چې دې بيا ښه په سينګار ووينم
ګناه نه کېږي خـو چې بيا دې په تکرار ووينم

په ژوندانه اعتـــــبار نشته لکه باد تېـــــرېږي
څنګ ته مې کېنه ګلې ښه دې په قـرار ووينم

خالونه څومره خوند کوي د اننګـــــو په څوکو
دا شنه خالونه دې يو ځل چې په رخسار ووينم

زړګی مې ډېر دی کـړېدلی د بېلتـــون د لاسه
د کوره ووځـــه ښايســـت دې په ګلـــزار ووينم

پسرلی راغـــی په چـــکر شه د هـــمزولو سره
ته ملـــکه يې د خـــوبانو په قـــطار ووينـــم

قلمـــدوست وايي درته کېنم انتـــظار په لاره
چې ته روانه شـــې په لار زه دې رفـــتار ووينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اشنا ته مې ســــــوغات د نـوي کـال راوړی دی
په طمــــعه د دیـــــدن او د وصـــال راوړی دی

رسوا شــــــومه په مینه د جـانـان په لـر او بر کې
غماز د لاســـه ډېر مې په جنــــــجال راوړی دی

خیر ده که څه کمی پکې وي ګـــوره بې وسي ده
خالي یوه نتـــکی سره ســـــور شـــال راوړی دی

چې سترګې دې وي تورې او لاسونه دې ښه سره وي
نکــریــزې او رانجــه مې په دســـمال راوړی دی

همـــزولو ته چې کـــم نه شې جـانـانـه دې لپاره
کلچې او پـــــتاسې مې په ډېـــر خیال راوړی دی

ژمی در باندې تېر شو قلمـــــــــدوسته خوشحالېږه
زما نه هــــــــم موســــم د اعتـــدال راوړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېلتون کــې دې کومه د هجران سره خبــرې
تمامه شـــپه د ستورو د اســـمان سره خبرې

د زړه دوا هېڅـــکله طبیـــبان کولی نه شي
اوښکې مې هره شـــپه کوي باران ســـره خبرې

په هېڅ چا ظلـــم مه کـــوه د خـــدایه ووېرېږه
اهونه د مظلـــوم کـــوي تـــوپان سره خبـــرې

کوم کار او کوم عمل چې به دې کړی وي تر اوسه
یواځــې شـــه لږ وکړه د وجـــدان ســـره خبرې

دنیـــا ځای د عمـــل دی فضـول ګرځې قلمدوسته
یو وخت به وکــړې ګـــوره د ارمان ســـره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دا ناز او پـــه ادا چې یار قدم ږدي
زما زړه پـــورې داغونه دم په دم ږدي

رنځور شـــوی یم د یار په ببلتـــانه کې
کوم بیمار دې چې قدم په لاره سم ږدي

بې غوري زما د یـــار د حـــــده واوښت
پرهرونه په زړګـي مې په ســـــتم ږدي

د خوبانو مکر هر وخت په هـــر رنګ وي
هره ورځ په بله شان او بل رقـــــم ږدي

رسوایي زما نه ټـــول عالــم خبـــر شو
خوږ اشنا چې راته غم د پاســـه غم ږدي

د جـانان شکایت مه کړه قلمـــــــدوسته
که نه ګوره چې په لاره درته بـــــم ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ! خلــــک اولادونه په ډالـــــــر خرڅوي
د علم پوهې څه باک نشته په کالر خــــــرڅوي

چې پوزېشــــــن يې برابر وي او مــــــــوټر ولري
نور پســــې نه ګرځي ســـــهار يا مازيګر خرڅوي

ډېــــرې انجــــونې تجــــارانو و بهــــر ته بوتلل
نو خدای پوه شه چې يې هلته په کوم خر خرڅوي

چې غــــابن يې نه وي او په خپـــله په لکړه ګرځي
څه غم يې نشـــــته چې ميلاو شــي ورته زر خرڅوي

زموږ وطـن کې جنـــکۍ لکه څـاروي خرڅيــــږي
چې وي بوډا او ده تــــه وي لکـــه پدر خرڅـــــيږي

نو قلمــــدوسته څه غــــــرض دې ده، د خلکو په کار
مشتري هر څوک چې وي خپل مال سوداګر خرڅوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې وغولېـــږې خپل اشنا دې غـــــولوي
په هره معـــامله، هـــــره ســـــودا دې غـــولوي

د ستا به زړه صـفا وي اعتـــــبار ور باندې وکـــړې
روان وي په دروغــــــو، په رښـــــتيا دې غـــولوي

غله چې کوم شی غلا کړي په تیاره کې ورته ورشي
دوستان او اشـــــنایان بیـا پـــه رڼـا دې غـــــولوي

دولت په دفتـــرونو کې هم چـــل او غــــــولول دي
چې ورنه کـــــړې پيـــسې په نن ســــبا دې غولوي

بازار ته سـر دننه کــــړه بيا پــــــته در لګــــــېږي
په هـر څه قســــم وکــــړې په والله دې غـــــولوي

غلیـــــم باندې هیڅ کله باور مه کړه قلمـــــــدوسته
په زړه درته غاښ چیـــچي په خندا دې غـــــولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ښه راغلــــې، ولې تنـــها راغلی یې
وطن و پرهـــــرو تــه بې دوا راغــــلی یې

وطن د انتظار سترګې دا ستا په لور کږې وې
امنیت دې څنګه هېر کړه خالي بیا راغلی یې

جګړه ده د وطن په هر یو ګوټ کــې ډاربدلې
چې سپوره په هـــلال او په هـــوا راغلی یې

راغلی! چې یتیـــمانو ته غم راولې اخــــتره
تپوس به تـــا نه وکــــــړي د ابـا راغلــی یې

ځواب به وایـــې څه د بـــې چـــاره و یتیمانو
کورونه ورته جـــوړ کـــړې کربلا راغلــــی یې

زلمی وم قلمدوسته چې وطن کې جګړه پیل شوه
تر اوســـه ده روانــه، شـــوم بـــوډا راغلی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما پرېـږدئ! له قلـــم سره تنها يــــوه شېبه
چې وليـــــکم غمـــونه د دنـــــيا يوه شېبه

دنيا کې خوښـي نشته ټول غمـونه را وربېږي
په غم کې به څوک څه وکړي خندا يوه شېبه

ادم په يو خطا باندې ســـــــل کاله ژړا وکړه
تا ونه کـــړه په زر ګــــــناه ژړا يــــوه شېبه

غيبت زمـــوږ د لوبې د مجلس ښـه وسيله ده
تېرېږي نه پـه مـــونږه بې ګـــناه يوه شېبه

الله په امـــــــر و نهې باندې څومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه

که وېره د محـــشر ولرې ګوره قلمـــــــدوسته
بيا هېڅ کلـه نه ګرځـــــې بې پروا يوه شـــېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږ عمر چې تېرېږي په انسان خوشې چټې
بې ياره بې دلداره په هجـــــران خوشې چټې

ځواني ډېر قيـــمتي ده په پيـــسو نه ميلاوېږي
بيا نه مومـــې کـه وګورې جــهان خوشې چټې

چې رېږه دې شوه سپـينه لا تر اوسه خبر نه يې
لګيا لګه ماشوم يې په ډېـــران خـــوشې چټې

دا سترګې دې د نورو و عيبو ته ذره بيــــن دي
د غره غوندې نه ويني د خپل ځان خوشې چټې

پيـــسو لپاره څـــومره سفـــرونه کـــړې بهر ته
جومـــات د لمانـــځه يې ناتوان خوشــــې چټې

ګاونډ دې سوکړک نشـته او بچيان يې دي نهاره
ته موړ يې ځان ته وايې مسلــمان خوشې چټې

وايم مبـــارکي درته حاجـــي صاحـــبه څنګه
تا کـــړی و الله سره پيـــمان خوشې چـــټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کـــړی و قســـم چې د خـــدمت او صداقت
یو کار دې هم ونه کـــړه په ایمان خـــوشې چټې

نه خط او نه سودا او نه امـــلا شته په مکتب کې
روان وي ښوونځی ته شاګردان خـــــوشې چټې

ته وایه په ایمـــان چې دا هـــوښیار دی که پاګل
چې خپل لور خـــرڅوي لکه حیوان خوشې چټې

هر یو زورور پخـــپله حاکـــم دی په هـــر ځای
ناست دی په څوکۍ باندې قومندان خوشـې چټې

رښتیا ویل زور غواړي اې بې وسه قلـــــمدوسته
کوم وخت به دې شي څیـرې ګریوان خوشې چټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو زه وم، یو قــلم و، تر ســـــبا چې ژړېدو
ماحول چوپه چوپتیا نه وو، غوغا چې ژړېدو

ملگری مې قلــم ده په خپــگان راسره ژاړي
اشــنا و پر ما کړی ډېـــــر جفــا چې ژړېدو

گیله د دښــــمنانو نه هېڅ چا به نه وي کړی
ډېر سخته ځـــورولــی وم اشـنا چې ژړېدو

رقیب له لاسه لاړم صـــــحراني او لېونی شوم
بې واکه بې اختیاره په بېـــــدیا چې ژړېدو

بندي ومه بېگاه د بېلـــتانه په جېـــلخانه کې
راغلــي وو مرغــانو د هـــــوا چـــې ژړېدو

دوستان سړي نه ښتي بېوسی کې قلمدوسته
ملگـــری مې قلـــم ده په رښتــیا چې ژړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نظر مه شې اشـــــنا ډېره ښایســـــته یې ګلې
لکه پنبه داســـــې نرمـــکه او پســـــته یې ګلې

زه لکه ونه د چـــــــنار دې په خدمـــت ولاړ یم
ته لکــــه ګل یې د ګلــونو ګلـــــدسته یې ګلې

ښکلي دي ډېرې خو دا ستا غوندې کېدای شي کله
ته د خــوبـانـو یـې پـاچـا او سـر دســـته یې ګلې

هر یو انسان په زلمیـــــتوب کې ډېـره ښه لیده شي
ځکه ډېر ښـــــکلی یې چــې نوی نو رسته یې ګلې

په دې ډاډه یـــم چې رقیـــــب دې غولولی نه شي
ځکه هوښــــیاره ښه چالاکــه دانــــسته یې ګلې

که زه دې هېـــر کړم تا خو کله هېـــرولی نه شم
د قلمـــــــدوست د زړه په کور کې پیوسته یې ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه مه نازیږه په دوران بانـــــدې هیڅکله
رودلی ده او مه شیدې انـسان باندې هیڅکله

دوستانو سره ښه ســـــلوک د هـر چا وجیبه ده
خان مه خواروه خپـله په یاران باندې هیڅکله

د لوږې نه چــې مړ شي سړی دا به افتخار وي
مه کېـنه د موزي په دسترخوان باندې هیڅکله

دولت او قدرت لونګ ده د حمام مه دوکه کېږه
سترګې برک مه کړه په خـــواران باندې هیڅکله

د ځان په څېـر د بل هم د عـــــزت احترام ساته
تعرض مه کړه عـــــفت د مسلمان باندې هیڅکله

د دین په هدایـــــاتو عمل وکړه قلمـــــــــــدوسته
لوبې ملنډې مه کوه ایمـــــان باندې هیـــڅکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ويښته غوندې پيرى کې زړه نرى شي د سړي
دا خپـــل بدن يې هم ورته پردى شي د سړي

هر څومره چې باتور او پهلوان وي په اخر کې
پيري کې ګـــوزاره په بې وســـى شي د سړي

ځواني کې د بشـــر رنګ لکـــه ګل وي د ګلاب
پيري کې بيا يې رنـــګ لکه تبـى شي د سړي

ځواني کې اداره يـــې د زر ها وي ور په غاړه
پيري کې احتـــياج ورته لرګـــى شـي د سړي

بيمار او ناتـــوانه درد و غم ســـره يې سر شي
شپې يې تر ســـهاره په ځګـيروى شي د سړي

ژوندون بې اعتبار ده قلمـــدوسته خطا نه شې
چا نه ده وړى پـــاتې به هـــر شى، شي د سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاري وکړه زړګـــیه د کـاروان د نیمې شپې
رسېږي لوړ مقام ته مخلـــصان د نیمې شپې

د نیمه ورځ سفر کې رنځــوري او بېماري وي
شفا ده و ناروغـــو ته درمـــان د نیمې شپې

وربږي رحمـــــتونه د الله پـه نیمه شــــپه کې
ومینځه ګنـــاهونه په بـاران د نیـــــمې شپې

د رب حضـــــور ته وژاړه د خپـــــله خــطاګانو
جوړېږي یوه څاڅـکې نه تـــوپان د نیمې شپې

کنډولـــی د اخـلاص په غـاړه واچـــوه روان شه
رسېږي پـاچـاهـي ته ګـــدایان د نیمې شپـــې

کوم شی که دې په کار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېـــږي په ارزانه په دوکـان د نیـــمې شــپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که عزت غواړې اســـلام کې ډېر عزت دی
په اسلام د خــدای همـــېشه مرحمت دی

دا ده خپله مرحـــمت چې مسلـــمان یوو
که نه ډېر د خدای مخلوق په طبیـــعت دی

د الله نه چـــې وېـرېـږي، وي سر لـــوړی
چې پـه لاره نه وي ســـم نو په ذلـــت دی

خواري ځان ته کړي بیا خلکو ته محبوب وي
نور څـــه نشـــته، نتـــیجه د عبـــادت دی

د الله رضـــا وګټـــه چـــې کامـــیاب شـــې
چې عابـــد نه وي څـوک وایي حـــماقت دی

قلمــــــدوسته چې په درد نه خوري کـوم ده
بل څه نشـته پس له مــرګه ندامــــــــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څه د ځـــان سره ســـــوچ وکـــړه په ایمان شاعره
دا وخت خـو نه دی د ســـــتاینې د جـــانان شاعره

وطن ویجاړ او کنډواله شوه چورت دې نه دی خراب
دا هره ورځ چې مـــري لرګی دی که انســـان شاعره

زموږ د بده بخـــته ګـــوره په دې خــــوار وطن کې
کار و بار نشـــــته لـــوی واړه دي پرېـــشان شـــاعره

ډوب شول زرهـــاو په بحـــرونو کې ډوډۍ په خـــاطر
ډېر یې ځنګلـونو کې خوراک شو د لېـــــوان شاعـره

جانان دې سر وخوري لږ دې خوا شه چې ودې ښـییم
ببـــر ســـــرونه لوڅـــې پښـــې د یتـــــیمان شـاعره

دا دومـــره بد حالـــت په تا بانـــــدې اثـر نه کـــوي
چې قلـــم واخلـــې یو په یو وکـــړې بیــــان شاعره

قلمدوســـــــت وایي درته ګـــوره د وطـن په خـــاطر
ولیـــــکه ټولې دا ناخــــــوالې په عـــــیان شـــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که لږ څه غونډې واده مخـــتصر شي، نه کیږي؟
چې ګټه دې د ځان او بـــرادر شي، نه کیږي؟

خیر ده چې لور والا يې اسـمان نه لږ راکوز شه
احسان سره غیرت شمله دې بـــر شي، نه کیږي

ولور په خاطر ډېر ځوانان مرګـي ته مو لاهو کړل
که سم شـې ته دا نـورې زړور شــي، نه کـیږي

خېښۍ خو داسې نه وي د سړي څرمن ایستل دي
د خپل خېښ دې حـالاتو ته نظـر شي، نه کیږي

د ډېره ډوله ډیپه چې شې تېر تاوان دې څه وي؟
واده چې دې په شـــرع برابر شــي، نه کـــیږي

د دوست د خپګان هم لږه خیال ساته قلمـدوسته
واده باندې چې خوښ دې پیغمبر شي، نه کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د پوهې په وطن کې فـــروزان غواړمه
واړه بچي د وطن ښـــه ښـــه عالمـان غواړمه

ډېوه د دين دي، عالمـــان زموږ د سر تاجونه
په خپله علـــم بانـــدې واړه عامـــلان غواړمه

دی اسلامي جمهـــوريت افغانســـتان په نامه
قوانيـــن واړه بـــرابـره په قـــرآن غـــواړمه

په دې وطن کې چې اوسېږي واړه افغانان دي
تاجک، ازبک، هـــزاره، پښتون افغانان غواړمه

وطن تباه شـــولو د ژبـــې د تعـــصب د لاسه
بې له تعصـــبه او نفـــاق افغانســـتان غواړمه

افغانان ټول سره دي ورونه قلمـــدوســـته ياره
لوړ په جهان کې د افغان نوم او نـشان غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره لږ تم شـه چې زه ځم در سره
د پېغور پیـــتې ګـرځـوم در سره

پردېسـی راغـله د غـــماز د لاسه
د رقیـب ویـــنه تـویـوم در ســـره

که سختی راشي لکه غرونه په موږ
لکه شــــیریني تېــــروم در ســـره

زه دې لیـلي زما مجـــنون شه ګله
اېلبـــــند په لـورې باروم در ســـره

د غرو لمــــنو کې خـــاټول ګلــونه
په خپل لمـــن کې ټــــولوم در سره

د قلمدوست غریب کېږدی هم نشته
بیـا بـــه جونګـــړه جــوړوم در سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ســاده وم چـــې پر تا مې اعتبار کړی و
په مرکنـــــډو مې ګومانــونه د ګلـــزار کړی و

ډوب په سوچونو کې وم تللی په ځان نه پوهېدم
په خپل رقیب باندې ګومـان مې د ربیار کړی و

یار مـــرووره زه بـــې وســـــه ناتـــوانه شـــومه
دا یې ثـــمر چې مې کلـــونه انتـــــظار کړی و

د وفا خلـــک ولـــې پـاتې په جـــــهان کې نه دي
ښه تعبـــــیرونه د وفا مـــــې په دلـــدار کړی و

اشنا بې باکه ده، مغروره چې هېر کـــــړې یې ده
د بـــې وســـې نه خــو مې هــر کله اقــــرار کړی و

د قلمدوست خوشې خواري ده چې په ځان قبلوي
که نــه هــا کــوم ده چــې یــې ګټه په دا لار کړی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لګېــدلی دی پر مــا نــظر د چا دی
زړه یـــې وړی دی زما بــشر د چا دی

تورې سترګې سرې شونډې یې میګونې
زما یار غونـــدې نـری کــمر د چا دی

شاعران چې په اشــــعارو یې صفت کا
جانان هسې بخـــتور په ســـر د چا دی

هره ورځ زما اخـــتر بــرات مې شپه ده
لکه زما د خوشـــحالۍ اخـــتر د چا دی

خپل جانان ته یم روان په ډېـــره میـــنه
ما په شـــانې وایـه بل ســفر د چـــا دی

پـــه پښـــتو او پـه دري ژبـــه شعـــرونه
قلمدوست غونـدې شیر او شکر د چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګوریٔ څومره ښه نوم او نشـــــان دی د بغلان
وګړي غیـــــرتي او قهـــرمان دی د بغــــلان

د حق وینا ده ګرانه هـر ســـــــړی ویلی نشي
په حق باندې بې ترسه عالـــــمان دی د بغلان

ځوانان یې هر یوه ملي سمـــبول دی د غیـــرت
ازبک دی، که پښـتون، که تاجکان دی د بغلان

دهنه، دوشي، تاله، که اندراب دی، که خنجان
نهرین، خوست او برکه په بدن ځان دی د بغلان

په خلاصه تندي هر یو یې مېلمه ځان ته رابولي
مېلمه باندې خوشحاله هر یو ځوان دی د بغلان

که سمه ده، که غر دی په بغلان کې کرل کېږي
کنــــدو د نیـــمایي افغانســـــتان دی د بغــــلان

که هر څومره ولیکې قلمــــدوسته نه ختــمېږي
بیـــرون دي صفـــــتونه د بیـــان دی د بغـــــلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تباه شولو خوبـونه د غفلــت به وي تر کومه
تر کلـــه نه پوهـــېږو جهالت به وي تر کومه

دښــمن مو جنـــګوي يوه تـر بله ســـره ولې؟
تميز عقل مو نشـته حمـــاقت به وي تر کومه

پوهه او قلـــم لاړل لـه ټوپـــکه قـــرباني شول
پر موږ باندې دوام ددې حالت به وي تر کومه

جېبونه او جـــوالونه مـــو ډک کـړي له حرامو
قطار عمـــــارتونه د رشـــــوت به وي تر کـــومه

دنياوالو سپـــــوږمۍ تـه لـه کــماله رسېدلي
افغان ولس غريب به په ذلـــــت به وي تر کومه

وجدان دې په رښتيا سره قاضي کړه قلمدوسته
عمـــل دې مخـالف د شريعـــت به وي تر کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان مې دا ده چې وطـــــن ګلـو ګلزار وشي بيا
چې د مشهد نه تر دهلـــــي مـو اقتـــدار وشي بيا

افغانان يــو موټـــي شي هر کله غلـــيم په مخکې
واړه افغـــان بچـي د يو مــــور او پلار وشــــي بيا

وطن به وکړي پرمخـــــتګ که افغــان يـــو شي سره
که له وطن نه لنــــډ لاســـونه د اغـــيار وشي بيا

ټينګ که امنيت شي په وطن کې او جګړه شي ختمه
په افغـــانانو هلـــته ښـــکلې شـان روزګار وشـــي بيا

دا پاکستان لکـــه لســــتوڼی مار جـــوړ شوی موږ ته
کاشکې چې ورک نوم او نشان ددې ښـــامار وشي بيا

نو ســــتا دا هيـــله قلمـــدوسته کلـه سـر ته رسي
چې احمد شاه بابا ژونـــدی شي او ســـرکار وشي بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په بوډاتوب کې زړه، ويښته داسې نرى غونډې شي
وشي بې وســه ناتـــوانه اوږ بچـــى غونډې شـــي

وي پيوســـته ښکلي غاښـــونه ملغـــلرو په شـــان
پيري کې توى شي بيا خوله لکه خولى غونډې شي

روان پـــه لار کـږه وږه وي پـــه لکـــړه بانـــدې
دا خپل عزيز بـدن يې هم ورته پـــردى غونډې شي

يواځې پاتـــې شي لګـــيا وي خـــپله ځانه ســـره
د حال احوال يې پته نه وي ګاونـــډى غونډې شـــي

نه څه خوړلى، نه ليـــدى شـــي، نه د کار وي توان
د حسرت اوښکې يې جـــاري لکه ږلى غونډې شي

ژوند قيمتي دى قلمدوســـــت غونډې د هيڅا مه شه
چې کور کهول يې ورته ســـور لکه بټى غونډې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختګر ماما

دا خپـــــل عـــمل ته ولـې نـه کـړې لـږ نـــظر ماما
ځان مـه تېـــر بـاسـه تـا تـه وايـــمه ختګــــگر ماما

نيمايي کلی اجاره کړې، يواځې يې څـــه به چاره کړې
يو ځـــاى دې ايـــښی دی پـــټې بل کـــې څادر ماما

ځان مـه تېـــر باســـه تـا تـه وايـــمه ختګـــگر ماما
وعدې دې ټولو ته سبا وي چې لاړ شې چا سره رښتيا وي

پـــه ژونـــد کـې نـه يـې چلـــــېدلی بـرابـر مـامـا
ځان مـــه تېـــر بـاســـه تـا تـه وايـــمه ختګـــگر مـامـا

کار دې همـــېشه غولـول دي او د هر چـا دوکه کول دي
چې پيـــسې واخلــــې وي د زهــــرونه بـدتـر مـامـا

ځـان مـه تېـــر بـاسه تـا تـــه وايـــمه خــــتګر مـامـا
خلک وي درته انتظاره، ناســـت به وي سترګې در په لاره

ټليـــفون ګل کـــــړې نـه وېـــرېـــږې لـه محـــشر ماما
ځان مـــه تېـــر باســـه تـا تـــه وايـــمه ختګـــگر مـامـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې بې قوله يې بې عـــهده، زه دې خـــپه کړمه بې حده
ته کراچــۍ شــــې پيــــسې وګـــــرځې مــــوټر ماما

ځان مـــه تـــېر باســـه تا تـه وايـــمه ختـــــګر مـامـا
زه قلمـــــدوست يم نرى خـــيال تـــوان مــې نشته د جنجال

ښـېرې کــومه درتــــه هــــر شــــام او سحــــر مـامـا
ځان مــه تېــر بـاســــــه تـا تــه وايــمه ختـــګر ماما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دوکه او دروغــو د اشـــــنا وغولـېدم
ګومان مې په هغـه و لکه تا وغــــولېـدم

ساده وم په چلونو د پې مخـــو بلد نه وم
خالي یوه مسـکا او په خـــــندا وغولېدم

د سپینې جامـې لاندې بلاګانې دي پراتې
د ظاهـــري شېـخانو په ویـــنا وغولېـــدم

چل نه راځي د سره د هر چا سره صادق یم
په لفظ او قســـمونه د هــر چـا وغـولېدم

باور مه کړه دنیا باندې هېڅ کله بــرادره!
ښه پوه ومه اخـــر کې په ســودا وغولېدم

ددې زمانې خلکـــو سره سخته ګوزاره ده
سل ځلي غولېـــدلی ومه بیا وغــــولېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړگی مې درته وخته دی بایللـــی که راځې
د زړه په کور مې ځای درته ساتلـی که راځې

شیرینې پس له دې بې ترسه چـم ته زما راشه
غماز مې له وطنـــه دی شـــړلـــی که راځې

په مینه چې رسوا شي سړی دا به یې کمال وي
د کلـــي پېـــغورونه مـې منلی کـه راځـــې

ستي د ببلـــتانه یمـــه اورونو کې دلـــداره
لاسونه په ټټــــر مې دی نیـــولی کـه راځـې

مینه ښایست نه غـواړي څه جادو دې پر ما کړی
پر تـا مې میـــنه ډېـــره ده راغلـــی کـه راځـې

محبوب د شـــاعرانو چـــې ازاد وایـي شعـــرونه
شاعر قلمـــدوست هـم مـې رابللـــی که راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که وجود دې ناتــوان شي بـــيا به څه کړې
چې تاوان در باندې ځان شي بيا به څه کړې

په جېـــبو کې دې وز لوبـــې کـــړي موږکو
هر ساعـت دې په ارمان شي بــيا به څه کړې

بې پوښتـــنه په يو کــونج کې بـــه وي پـروت
چې دې انړندې بخيـلان شي بــيا به څه کړې

په لکو چـــې دې خـــــرڅه ور بانـــدې کړی
چې د ښځـــې غـــلامان شي بــيا به څه کړې

نه د کوره شـــــــې وتـــی، نه ګـــرځېدی شې
چې دې ورک نوم او نـشان شي بيا به څه کړې

د الله رضـــا وګټـــه قلمـــــــــــــدوسته
که خپه درنه سبـــحان شـــي بيا به څـــه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غوړو نه تر اعصـــابو، د معــــدې نه تر هـــډکو
د هر يو ډاکټران شته دي د جېبونو ډاکټر کوم دی

هـر پـرهـر لـره دوا شـــته طبيـــبانو ته معلوم دی
بې دوا او بې درمانه د جېب درده بـدتـر کـوم دی

توره شـــپه پـسې رڼا وي هـر سختـــي پـسې اسانه
د تل پاتــې په ظلــمت يم، و خوښيو سحر کوم دی

جنازې دي را روانـــې د هـر لــوري د ځــــوانانو
د اختر ورځې شپــــې دي د يتــيمو اختر کوم دی

دولت والـو قســــم کړي هر يـــوه د صـــداقت دي
چې په کار يې د اخــلاص يوه ذره وي اثر کوم دی

ياران ډېر وي په هستـــي کې قلمدوسته خطا نه شې
بې وسۍ کې چې ياور شي کله واخلي خبر کوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو نارې سورې به د بېداد د زمانه کړم
اهـونه يار د لاسه تر سـهاره شـبانه کړم

چې پوه نه شي غماز را باندې وايـم غزلونه
چاره بله مې نشته ده نو څنـګه بهـانه کړم

دروند شو د غم پېټی زه يـواځې پاتې يمه
غمونه په غمو بانـدې به نـوره درانه کړم

د يار مخ مې ليـدلی و ناڅـاپه په هينداره
کېدای شي بيا ووينـمه نظـر په ايينه کړم

مستی کې ګرځېـدمه بې پروا لکه پاچا وم
رباب چې رانه جوړ شولو دغسې جانانه کړم

تعليم مې دومره نشـته قلمدوسته ګرم نه يم
کله اديـبانه غـزل او کله عامـيانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون خو يې خـر نـه و، نن له کـــومه کرولا کړه
د خلکو يې جيـــبونه که کـــورونـه يې تالا کړه

ځوکۍ ورته په لاس شــــو که پاټـــک يې اچولی
قاچـــاق د مخـــدرو زنـــدګـي ورته بالا کـــــړه

تنخوا کې نه جوړيږي دا دولت چې اوس دده دی
يا تللـــی و ايــران ته زرګـــرانو نه يـې غـــلا کړه

تنګسې نه چې خلاص شولو دا ډيره ورتــه ښــه شوه
مديـر د هـه هـه هـه وو که يې بله کـــوم بلا کړه

يا چيـــرته ولســـوال يا قومـانـدان وو با قـــدرته
يا جوړه په مظلـــومو خپل وطــــن يې کربلا کړه

دا کار يا په ټوپک يا په قـــدرت شي قلمـــــدوسته
چې نه شو در په لاس نو مرحمت درته مــــولا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د کوره يو ځلې بيا نور هـــم په ادا را وځه
د ديدن تږی يـــمه ياره په مســـکا را وځه

په جېلخانه کې د بېلتون ډېر ځورېدلی يمه
د زړه پرهار ته مې دوا شـه په خندا را وځه

کلي باندېو کې تهمـتي کړمه غماز تور مخی
ټول تهمتونه د رقيـــب وکړه رښـــتيا را وځه

د ملنګانو په جــامه به دې درشـل ته در شم
وايه خيرات غـواړي راغلـــی دی ګدا را وځه

تنکی زړګی مې د غمونو برداشت نه کوي نور
چې خـدای مه کړه درته ونه کړم ښېرا را وځه

په چيـــغو چيـغو کړيـــده بېګا دا ستا له غمه
د قلمدوســـت سره مـې کـړې ده ژړا را وځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یا زه یم بدل شـــوی یا زمـان شـــوی بدل
د مخه ټولې چـــارې د جـــهان شوی بدل

مېلې وي راشه درشه د خپـلوانو خوندورې
خپلوۍ پخپله ځای ده خو یاران شوی بدل

احسان او بـدي دواړه په یـوه تیږه تلل شي
بدل شوی دسـتور دی که احسان شوی بدل

مشرانو په څوکیو باندې لوبې ماشومان کړي
مقام شـــولو بې قـــدره که دوران شوی بدل

موسم د ژمي خـتم شـــو د واورو درک نشته
نیتونه مـــو بدل شـــو که اســـمان شوی بدل

کاڼه خلکـــو ته څه کړې فریادونه قلمدوسته
غوړونه روغ رمـټ دي خو اذهان شوی بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما چې کوم نوم د خـپل نظر په ايينه وليکه
دا خوږه نوم مـې بيا د پاسه په سينه وليکه

ددې لپاره چـې مې هېر نه شي په ياد ولرم
د ژونـدانـه په اييـــنه مې رنګيـــنه وليکه

چې يادول يې د هر چا د زړه ارام دی سبب
د جانـان نوم مې ښايســـته په نګـــينه وليکه

هر څوک د خپله شتمـني نه ښه ساتـــنه کوي
ما هم دا نوم د حافظـــې په ګنجـــينه وليکه

چې ګدايـان د دروازې يې واړه دي پاچاهان
د دواړو کـــونو د ســـردار ما کميـــنه وليـــکه

نه نوی نوم يې قلمدوست په حافظه کـې لري
د ستر لارښود مې د ســـردار د مديـــنه وليکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ژاړم

دښمني او عداوت په دې وطن کې
تېر د حده د بـيان شـول ځکه ژاړم

د وطن نيمايي خـــاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شـول ځکه ژاړم

څلوېښت کاله شوه جګـړه ده را روانه
باتوران مو شهيدان شـــول ځکه ژاړم

مزدوري او کار ورک شـو په وطن کې
وطنوال مو پرېشـان شـــول ځکه ژاړم

په سختۍ سره خارج په لـورې درومي
ډېر بې قدره افغـانان شـول ځکه ژاړم

د هر چـا چـــې څه د وسه کېده وکړه
چې مشران مو غاصبان شول ځکه ژاړم

پښـتانه تاجـک هـر يـو ځـانونه ستايي
څو فرقې چې مسلمان شـول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افهـام او تفهـــــيم ژبــه وسيـــله ده
ډېر د ژبې دښمـــنان شـــول ځکه ژاړم

ښه پوهېږي د اســلام په ټــول حکمونو
په عمل بانـدې نادان شـــول ځکه ژاړم

د خېښې پــه نوم د لــوټې خرڅول دي
لور والا چــې تاجـــران شول ځکه ژاړم

څرمـــن وباســـي د خېــښه په مکـــرونو
ځيـــنې خلک ظالــمان شـول ځکه ژاړم

هر څوک چېرته چې وغواړي وداني کړي
بې وقوفه ښـــاروالان شـــول ځـــکه ژاړم

په لکو چې پلار خــرچه ور بانـــدې کــړي
چې د ښځې غلامـــان شـــول ځکـــه ژاړم

د نفاق نتيـــجه گـــوره قلمـــــــدوسته
چې پردي مو بـــاداران شـــول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځئ! چې سره کېـــنو مشـــوره وکړو ملګرو
تر څو بې غمه کېـــنو ننـــداره وکـــړو ملګرو

غلیم زمـــوږ په سر بانـــدې ختلی دی یارانو
تر څو لکـــه مـــریي به ګـــوزاره وکړو ملګرو

وطن موږ ته د پلار او د نیکه پاتـــې ده ولې؟
چې خپل پټـــی د بل نه اجـــاره وکـــړو ملګرو

پوهېـــږو چې وطـــــن مو پردیو چور تالا کړه
تر کومـــه به ځانـــونه کـــناره وکړو ملګــــرو

دښمن زړه به پر موږ باندې هېڅکله نه سوزېږي
که ســـترګونه د ویـــنې فـــواره وکـــړو ملګـــرو

ساده یې قلمدوســته غولېـــدلی یې بېـــدار شه
ملت ته د پاڅـــون یو اشـــاره وکـــړو ملګـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو واورئ! عجيـــبه غــونډې اسرار مې وليد
يوه ماشوم په قبــر ناســـته په چـــغار مې وليد

زه ور نږدې شــومه چې ولـــې ژاړې وجه څه ده؟
کړيده ځان ســره بې خـــوده په مـــزار مې وليد

ما ســره وه خوراکـــي شـــی ورته مې کېـــښودله
د ډېر ژړا نـــه پـــه ځګېـــروي او ناقـرار مـــې وليد

نه شی ليـــده، نه اورېـــده، لګـــيا وو ځـــانه سره
غرق بې خودي او پـــه جنـــونو کې بسيار مې وليد

بو مې تله کلـــي تـــه خپـــلوانو تسليـــمي د پاره
راته معلــوم شو چــې مــور هــم نه لري زار مې وليد

داسې خلک ډېر دي قلمدوسته په دې خوار وطن کې
بله بې غـــوره داسې نشـــته چې سر کار مې ولـــيد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټیــــنګولی نه شـم

څه وکړم راغی بوډاتوب را باندې
په خپـــله ونـه درېـــدلی نـه شـم

مخــکې مې لګــولي چـــکرونـه
اوس بې لکـړه ګرځېـــدلی نه شم

د نعمـــــتونو د دنیا شـوم پـــرهېز
را باندې نه لګــي خـــوړلی نه شم

پخوا د ډېرې حوصــلې خاوند وم
سخته خبـره اوس زغمــلی نه شم

خپه شي خلــک که رښـتیا ووایي
زه قلمـــــدوست څکه ویلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې لرې مســتې شرابــې لکه هغه
رخسار یې را ځلــیږي ګلابـې لکه هغه

وریځې کمـانونه او بانـه یې تېره غشي
خپل میــنان کاندي قصــابي لکه هغه

هغه فقیره نه ده د خــوبانو شهزادګۍ ده
امـرونه په عاشــق کــړي نــوابي لکه هغه

د ډېر مودو راهیسې د وصال په انتظار وم
بیــګا یې بوسـه راکـــړه ثوابـــې لکه هغه

په تمه د دیدن یې ډېر کسان ورته ولاړ وي
پر لاره چې بدلـــیږي نقـــابي لـــکه هغه

وختونه دې لایه تیرېږي ګـوره قلمــدوسته
نږدې ده تا نه جوړ شـــې ربابي لـــکه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ډوب یــــم په غمـو کې د اشنا، په تا یې څه
که یار کـــــوي زما ســــره جـــفا، په تا یې څه

غمـــازه غلی کېـــنه زه و هغه ښـــه جـــوړېږو
که کېږي یا کـه نه کــــېږي پخــلا، په تا یې څه

که وشي دیدن یا ونه نـه شي دا به مې نصیب وي
که ځان ســره کړېــــږمه تنــها، په تـا یـې څـه

کلی را باندې تنګه شوه مجنون سره یو ځای شوم
مسکن مې شوه که ځنـډه د بېــدیا، په تا یې څه

ابــــادي د دنـــــــیا واړه پــه ګټـــه ده ولاړه
خیر ده که زما بــرخه شــــوه ضــرا، په تا یې څه

اسانه شاعـــري نه ده چـــوپ کېنه قلمـــدوسته
که وشــــومه د خلـــکو د خــــندا، په تا یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن به مې ودان کـړه که زما په وس کې وای
ورک مې خاینان کــــړه که زما په وس کې وای

حقدارو ته مـــې حـــق به اخیستله له زور ګیرو
شریعت به مې روان کړه که زما په وس کې وای

بازار کې ګرځېـــدای نه شې د ښځو بیرو بار وي
ستر مې بیبــــیان کړه که زمـــا په وس کې وای

مرغۍ غوندې قتلـــېږي انســـانان ډېره بې رحمه
قصـــاص مې قاتــلان کړه که زما په وس کې وای

مامور چې جیګ منزل جوړوي څنګه حکومت دی
هر یـو نه مې پرســـان کړه که زما په وس کې وای

وړوکي کسان ناســـت دي د مشــــرانو په مقام کې
رخصت مې دا کســان کړه که زما پـه وس کې وای

ولس نیمایي قتـل د افغـــان شـــو په جګړو کې
ختم مې په یو شـــان کــړه که زما په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خلک یې د کـار او د روزګـــاره غـــورځولي
فېســـبوک به مې وران کړه که زما په وس کې وای

افغـــان د بېـــماري ویـــروس یـــوازې دی رشوت
بندي مې فاعـــلان کړه که زمـــا په وس کې وای

ولور په خـــاطر ډېر ځـــوانان د لاســـه مو ورکړي
ولور به مـــې ارزان کـــړه که زمـــا په وس کې وای

پیسو ته چې یې سپـــي د دښمـــنانو د دین مینځې
ماړه مې دا کـــسان کړه که زمـــا په وس کـــې وای

ددې وطـــن د هر یـــوه وګـــړي قلمـــــــدوسته
پوره به مـــې ارمـــان کړه که زمـــا په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا وکړه غوښه غرونــه په شـتاب که دې په یاد وي
ښوروا دې وکړه خلکـو ته درياب که دې په ياد وي

وطن ودان هوسا و، وطنوال مو خوښ خوشحال وو
ناپوهه تا چې وکــړو انقـــلاب که دې په يـــاد وي

ظاهر پاچا په غرونو کـــــې يواځـــې ګرځـــــېدله
ته وې په تکاوي کې په حجــــاب که دې په ياد وي

تعليم او تعـــلم په ښـــه صــــــــورت ســره روان وو
د تا له برکــــــته شوه خــــراب کـــه دې په ياد وي

لکهاو شهيــــــدان او يتـــــــيمان شـول په وطن کې
د خپله کردو وايـــې په ځـــــواب که دې په ياد وي

تا را وســــته فوجــــــونه د روســـــانو خپـل بقا ته
وطن يې کـــړه تالا لـــکه سېلاب کـــه دې په ياد وي

دينـــداره وطنـــوال مـــو د ټانګو لانـــدې غوبل شول
چې هېڅ يې نه و کړی بــې ثواب کــــه دې په ياد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن شــو جهـــنم پــه وطنـــوالو ســـــتا د لاسه
څه لاړه پاکستان ته څــه کـــــولاب که دې په یاد وي

واک او صلاحـــیت د وروســـــانو شـــو په لاس کې
هغه چې، نه یې دیـــن و، نه کــتاب که دې په یاد وي

تا ویلې چـــې رژیـــم مو تـــر قیامت ده پایېـــدونکي
باطل نظـــام دې و لــکه حبـــاب که دې په یـــاد وي

پښتو مـــتل ده وایـــي چې په زور کلـــی نه کېـــږي
نو ځـــکه چې ونه شـــوې کامیـــاب که دې په یاد وي

ظالــمه! هــا ظلــمونه چې تـا وکـــړه په دې خاوره
الله به وکـــړي تا ســـره حســـاب که دې په یـــاد وي

صـوفي، حاجـــي، مـــلا خو ســـتا کلکه دښمـــنان وو
چـــې واړه دې کړه لانـــدې د تـــراب که دې په یاد وي

سوچه مسلـــمانان دې د اســـلام په تور بنـــدي کړل
تر اوســـه لادرکـــه دي نایـــاب کـــه دې په یـــاد وي

مغـــرور وې کبـــرجنه د هیـــــچا پـــــروا دې نه و
چې څښـــله دې بندي مخـــکې شراب که دې په یاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نانزکه د دښـــمن وې خپـــل وطـــــن دې کړو برباده!
کورونـــه دې هـــوار لکه ســـراب کــه دې په یـاد وي

دا زما لیـــــدلی حــــال و چې مــــې ولیــــــکه یارانو
په یـــادول یــې کېــــږمه بیـــتاب کـه دې په یـــاد وي

وطن خراب ویجــــاړ شو له بنســـته قلمـــــــــــــدوسته
که نه چـــې لـــــکه ګل و د ګــــلاب که دې په یـــاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

پر ما يې خيال نشته بې حـده زوروه ده
څه وکـړم چـاره څه ده زما نه مـروره ده
په عاشقـــۍ کې به کړېږې
په شان د شمعې به ويلېږې
ديدن که ونه شي بېلتون يې خوندوره ده
څه وکړم چاره څـه ده زمـــا نه مـروره ده
ډېره حســـينه ده بې باکه
د زړه په ورلو کې چـالاکه
لا خو وړه ده که نه ډېره ميــــنه وره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مـــروره ده
زه مزدوري به يې د پلار کړم
دا خپله حق به ورنه ځار کړم
ما سره نه غږېږي ډېره غوســــه وره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
د جنکيـــو ښاپـــېرۍ ده
او د خوبانو شهزادګۍ ده
ډېره نيازبينه د مـــورجانــې بختوره ده
څه وکړم چاره څه ده زمـــا نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشر رنګ يې لکه ګل دی
خوږه وينا يــې د بلبل دی
چې روانېږي ته به وايې چې کوتره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
ډېره زيرکه ده هوښياره
ښه مسلمانه ده دينداره
د قلمــدوست په طبعه ډېره برابره ده
څه وکـړم چاره څه ده زما نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی فلسفي شاعر «غني خان» شعر نه په الهام سره!

دنـیاوالو! کـوي واړه دنـیا ســـــره خبرې
تاجر د زمانې کــوي ســـودا ســـره خبرې

مین کوي په خـــیال کې د اشـنا سره خبرې
مخمور کـوي هـر کله د میـــــنا سره خبـــرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
بهار د هر انســان کوي خـــــزان سره خبرې

اهونه د مظلـــوم کوي تـــــوپان سره خبرې
مجنون کـــوي په مینه بـــــیابان سره خبرې

کاندي هر لېـــونی د خپــله ځان سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

محبوبه کړي عاشـــق ته په قرار ســـره خبرې
شهید د وطن کانـــــدي د مـــزار سره خبرې

په حق باندې منصور کـوي د دار سره خبرې
عادل به خامـــخا کـــوي غـــدار سره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

***

سترګې د اشـــنا کـــوي بادام ســـره خبرې
کارونه د هر چا کـــوي انجـــام ســـره خبرې

ژوندون د هر انسان کـوي ایام ســـره خبرې
شعرونه د شـــاعر کـــوي الهام ســـره خبرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
هر څوک کـــوي په خپله استدلال سره خبرې

موسم د پســـرلي کـــوي نهـــال سره خبرې
خاین به خامـــخا کـــوي وبال ســـره خبرې

تعصب د ژبې کانـدي استـــقلال سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

پاچا کوي د تخـــت او د نګـــین سره خبرې
غمجن کوي هر کـــله د غمیـــن سره خبرې

دنیاوالو پوزېښـــن و پوستـــین سره خبرې
ما کړې قلمـــدوسته په یقیـــن ســـره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که رښتيا وايـمه سر به مـې په دار شي
که چـوپ کېـنمه زړګی مې ناقرار شي

ځيـــنې خلک په رښتيا باندې خپه شي
نو حـيران يمه چې څنګه به اظهار شي

دنـــيا ډک دی د غمـــونو عزيـــزانو
هغه پوه ده چې دنيا ځينې بېزار شـي

تر پرون خو دې بايـــسکل نه و زړګـــيه
دا دولت دې کړه له کومه بيا په قار شي

حکومت دی خـوبـولـی کـــار دې وکړه
نو طالع او بخـت چې کله بـه بيدار شي

وطنوال مـو د بهـــر بنـــدي خـــانو کې
څه بلا غواړي وطن کـې که يـې کار شي

خـانـان واړه يـــو تـــر بلـه ســره پـالـي
خو غريب سړی د دوی د سترګو خار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروږګلوي خو بيخي نشــته ده په موږ کې
ورونه يو بل ته بـيا زيږ لـګه ښـــامار شي

که يې ګټـه وي د حـــق پـه طـــرف اوړي
په تاوان کـــې بيا د حق ځـينې انکار شي

ناريـــــنه واړه د ښـــځې غلامــــان شـــول
يو په سلو که خـادم د مـــور او پلار شـــي

چا ويل چې پـــوخ کـــورونه نه جـوړيږي
د معــاشه مــا ليـــدلی چې هـــزار شي

دلته هر څه چې کړې، وکړه قلمـــــدوسته
نر هغه دی چې بـــيا هلته په ګفــــتار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنيا مخکې ده روانــه مــوږ د شـا په لـور روان يوو
هغوی زموږ په شان دي مونږه هم د دوی په شان يوو

ورک يــوو په دغــه کې چې د فلانکي بابا لمسی يم
قومونه مختــلف يـــوو خـــو يو بل ســـره وران يوو

رحم او شفقـــت د سره نشـــته ده پـــه مــــوږ کې
د ورور په دښمـني کـــې ځکــه واړه باتـــوران يوو

دنيـــاوالو سپـــوږمۍ ته له کـــماله رسېـــدلي
مشـــران مو وو خايـــن که نه همزولی د جاپان يوو

ابـــادي د وطـــن په اجتـــماع کېـــږي يـــارانو
د تورې خاوندان يوو، خـــو يو بل ته بدگـــومان يوو

تر څو چې نه شو يو مـــوټی دلداره قلمـــــــدوسته
همدغســـې بې وسه خـــوار او زار به په جهـــان يوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په غم کـــې د وطـــن يـــمه انـــګار سره ټړلی
احساس مې داسـې وي لکه ښـــامار سره ټړلی

چې وينمه د ســـترګو نه مــې وينـــې را بهيږي
چبې د خـــزاني چـــې وي غــــدار سره ټړلی

وطن د ابــادي د پـــاره يـو هـم نـه را درومي
هر يو چــــې دی راغلـــی د ازار ســــره ټړلی

وطن مو کړه بربـــاد په ځان ځاني او تنبلي کې
ډېر کم به شي پيـــدا چې وي د کار ســــره ټړلی

هغه نه مې قربان کړې چې خادم د خپل وطن وي
لعـــنت شه په هــغه چې وي اغــيار ســره ټړلی

د کـاره غـــورځېدلی يـــم کونجکه مې شوه برخه
خوښ يـــمه قلمدوســـته د اشـــعار ســره ټړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مــې رانه ورکه ده د چا سره به وي
بلد نــه و بـل چا ســره د تا ســـره به وي

خوښـــي وه ترېنه پاتې سرګردانه ګرځېدله
بې تابــه یار غمو کې د سودا ســره به وي

ناروغــو ته دوا او طبیـــبانو سره شته ده
زمـــا د زړه دوا د مســیحا ســـره به وي

ډېر لرې پسې مه ګرځه که یار غواړې زړګیه
فیسبوک کې میـــلاوېږي خو جفا سره به وي

وختونه په عشـــرت کې تېــروه زما دلبره
غمـــونه د دنـــیا واړه زمـــا ســره به وي

چې راغللې دنیا ته قلمدوســـــته ژړېدلې
بیا تګ دې هم دغســـې د ژړا ســـره به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زوی چې د پلاره مـرور شـــي سړی څــه ووایي
سبا بېګاه ورتــه ببـــر شـي سـړی څـــه ووایي

په امېدو چـــې وي لوی کړی په اخر کې ځینې
بیا مور او پــلار ته درد ســر شي سړی څه ووایي

د ولس میندې خپـــل عورته بانــــدې نه بدلوي
ورته خـواره لکه شــکر شـــي ســـــړی څه ووایي

نه ماشومان یې په خوله کېږي نـه یې انړندې مني
وخت یې ترخه لکــه د زهر شــــي سړی څه ووایي

د زوی له کوره چـــې مجبور شــې نو په ډکو سترګو
په بې وسۍ کې چې بهـــر شـــــي سړی څه ووایي

چې خپل پردي شي قلمدوسته بیا به چېرته لاړ شي
چې عاشـــورا ورته اخـــتر شي ســـړی څه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

ګوزاره سخـــته ده وطن کــې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
مشران يو بل سره په جنګ دي
واړه غوښتــونکي د اورنګ دي
خلـک د دوی د لاسه تنګ دي
زمونږه سا نشـــته بدن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سـړی چېرته لاړ شي
درس او تعليم نشته مکتب کې
شاګرد ناکـــام وي په ادب کې
د مور ســـره وي په غضب کې
فېسبوک سره وي په فتـن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
ټول وطنـــــوال مو پرېشان دي
د جنګ سره لاس او ګرېوان دي
واړه وطـــن نه ګـــــريزان دي
جامه يې نشته ده په تن کې سـړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول باتوران مو شهیدان شول
کورونه ډک د یتـــیمان شول
مشران مو واړه غاصـبان شول
خوندونه نشته په چمن کې ســړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
دا پوډریان هم انسانان دي
ښارونه ډک د سایــلان دي
بې کفایته مو مشــران دي
ډېره سوکه ده په ګفتن کې ســړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
چې کور کهول یې ورته اور شي
چې خپل اولاد ورته تـربور شي
چې وي بې تابه او رنځـور شي
چې وخت تېر نه شي په مسکن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــن کې ســـړی چېرته لاړ شي
ننګ او غیرت مو ولې ورک شو
ها اسلامیت مـــو ولې ورک شو
شمله او پت مـــو ولې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازاري ښځې شوې فېشن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
یو کال مامور د یو دفتر شي
مالک د کور او د موټر شي
واړه چوپړ یې په نوکر شي
ډالر چې راوړي په لمـن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
کوم چې وطــــن سره جــــفا کړه
د وطن مـال یې چـــــور تالا کړه
چې خپل ژوندون یې ښه هوسا کړه
ژوند تېروي اوس په لندن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
ګورئ! ظالــــــم مو امران دي
ډېره زړه سخــــته بـــدایان دي
پر مونږه ښځـې حاکـــــمان دي
دې نه چې ښځ وي په مدفن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــــن کې سړی چېرته لاړ شي
هغوی چې پــــوه او صادقان دي
ډېر په بد حـــال او په خپګان دي
د خپل ژوندون پورې حیران دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تل مدام وي په محن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
په قلمدوسـت وختونه تېر شو
د قیامـــــــت ورځ یې هېر شو
اوس خو مرګی ورنه چاپېر شو
که ور په یاد شي ځنګدن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما درته مخــکې وو ویــلې خو تا نه منله
چې نازیـــدې زړګیه هغه باندې غل وخته

هغه په لاس چې مې اشنا ته پیغامونه لېږه
له بده بخـته د اغــیارو ســره مــل وخته

د مالګې قـدر پـاتې کېږي نه د هېچا سره
هغه چې تا صـفت کاوه ګوره په چل وخته

ما چې کلونه په هغه باندې خواري کړی و
نورو ته خــورې لکه عسل ما ته حنظل وخته

پیسو لپــــاره تر لنـــــدنه سفـــرونه کوي
لمانځه لپاره تر جومــــاته پـورې شل وخته

چې مې د زړه په کور ساتله قلمدوسته ګوره
زما د مــرګ لپاره څنــــګه په مورچل وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په خــاطر مـــې يو کتاب ليکلی
څه مې په ويښه څه په خواب ليکلی

د اننــګو نه تــر بـــڼو پـــورې دې
جدا جدا مې فصـــل و باب ليکلی

ياد يې پخير وي د ځــوانۍ وختونه
د تېر وختـــو مې د شـــباب ليکلی

چې ښه ولګـــې د اشــــنا په طبعه
په اهنـــګو مـــــې د رباب ليـــکلی

سترګې کمزورې شوې لاسونه ريږدي
دا مـــې څـــو بيـــته په عذاب ليکلی

خو مه يې ليکه قلمـــــدوسته کنه!
د رقيــــبانو مـــې ځــــواب ليکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي هینداره

ولس د تباهۍ په لـــور روان دي خــدایه خیر
وختونه چې تېرېـــږي په تاوان دي خـدای خیر

په هر ځه باندې ويـنه د انسان ډېر قيـــمتي وه
اوس هغه هم د بوســو نه ارزان دي خـدایه خیر

د تا په کور کـــــې څو رنګـــه خواړه پخول کېږي
ګاونډ دې وچ ډوډۍ پورې حيران دي خدايه خير

انسان ته امنيت چې لــوی نعـــمت دی د الله نه
چې نشته امن خلـــک پرېـــشان دي خدايه خير

لرې دوه مخـــــونه چې هر څوک دي په نړۍ کې
يو مخ د تا په لــوري بل پنـــهان دي خدای خير

شريعت کې دوې ښــځې يو ســړي ته برابر شي
عجيبه ده چې ښځـــې قاضـــيان دي خدايه خير

ولس خوراکی قـــتل په جګـــړو شول بې مفهومه
کورونه کوځې ډک د يتـــيمان دي خـــدای خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران او د خانان زامن، ډاکـټر او ماسـټران شول
چې مري واړه کم بخته غريـــبان دي خـــداى خير

سړي په ښځو بانــــــدې قاعـــــدان دي خلق شوي
پر مونږه باندې ښـــــځې حاکـمان دي خداى خير

هر څوک چې دې وطـــن ســره جـــفا کوي يوازې
د زړه وينه خـــــــوراک د شاعــران دي خداى خير

وړوکي کســــــان ناســت دي د مشــرانو په مقام کې
واکدار ددې وطــن چې ماشــومان دي خـــداى خير

بې چاره قلمدوست چې خپل ژوندون پورې حيران دى
لا هـــم ور باندې خلــک بد ګـــومان دي خـــدايه خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن ګلستان

يادېـــږي دې وطــنه ګلســـتان وې په نړۍ
زانګــو د مېــړنو قهـــرمـانـــان وې په نـړۍ

هغه چې سومنات يې د اسلام په برۍ مات کړه
ټاټوبی د محمود غـــوندې شاهان وې په نړۍ

تش لاس سره انګـــرېز دې وشــړلی له لمنه
خاوند د لوی غيـرت او د ايـــمان وې په نړۍ

په بدو سترګو هېـڅوک درته بد کتلی نه شوای
مدفن د زورګيــــران او غاصـــبان وې په نړۍ

سقراط او اپلاتـــون که په بهـر کې عالمان نوو
ته مور د مـــولانا غـوندې بچيان وې په نړۍ

دوستانو ته خــــوږه وې او پسـته لکه اوبه وې
غلـيم ته لکـه تـندر د اســـمان وې په نـړۍ

بېټک په ټول جهان کې د مېـــلمه د پاره نشته
يـوازې مېلــمه پـالـه مهـــربان وې پـه نـړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسـونه د عـبرت دې فرعـونـانــو ته ښـودلي
سبـب د تبـــاهۍ د وروســـان وې پـه نـــړۍ

مشران دې خاينان وو چې تر اوسه يې بې وسه
که نه چـــې ته همــزولی د جـاپان وې په نړۍ

ديني تعلـيم چې تا ته کـوي دا عجيبه کار دی
د هنــــد او پاکه مخـکې مسلـــمان وې په نړۍ

دا ســـتا د ابــادۍ فکـــر مشـــرانو سره نه وو
که نه چې ته خـاوند د ښـه پـــوهان وې په نړۍ

نو څومره صفـــتونه چې ستا وکړي قلمـدوسته
زرها کــــرته مخــــکې د بـــيان وې په نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديني وصيت

د جــهل په ظلـــمت کې چراغـــونه عالمان
ګلشن کې د توحيـــد واړه قـــراء دي بلبلان

په دين چې کــومه امر او يا نهـــې ده ليکلې
عالم دی په هغــه بانـــدې د نـــورو ترجمان

مقام يې دومره جـيګ دی تر عابد او د ذاهده
خوبـــونه د عالـــم او عـــبادت د عابـــدان

چې مخ ته يې کــــتل په عبادت کې حسابېږي
د علـــم برکـــــت ده د الله ورتـــه احـــسان

عادي ســـړی که مړ شي خپلوان ورپسې ژاړي
عالم پســـې به وژاړي دا ځمـــکه و اســـمان

نور خلک په محشر کې به په غم د خپله ځان وي
عالـم به شـــفاعت وکـــړي د ډېـــــرو مجرمان

په خپـــله عالـــم نه يـــمه خـادم د علـــماء يم
د دوی له برکـــته کـه مـــې وبـــښي سبـــحان

مخ توری قلمــدوست درته ای ربه خجـــالت يم
معاف مې کــړه خـــاونده له عــــذابه د نيران

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدینه

وربېــږي رحمـــــتونه د الله پــه مدیـــنه
قبلـــېږي دعـاګانـــې د هـــر چـا په مدیـــنه

محشــر کې به ونه ژاړي چې کړی ندامت وي
توبـــې ور ســـره کـــړې وي ژړا په مدیـــنه

هر څوک چې ورته ور شي بېنوا نه پاتې کېږي
غمخـــور د ټول امـــت دی پادشـــا په مدینه

چې تېـــر د مور او پلاره شول خپل امت د پاره
رحمـــت د عالـــم فخـــر د بـابـا په مدیـــنه

عاصي د سلو کالـــو چې دربار لـــره یې ورشي
ماشوم غونـــدې شي پاکه بې ګـــنا په مدینه

اخلاص سره که ورشي مدینې ته قلمـــــدوسته
مطلوب به دې حاصـــل شي خامخـا پـه مدینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا غونډې وي

هغه چې يـــار او مور و پلار لـــري پـاچـا غـونډې وي
چې څنګ کې ښه زوی خدمتګار لري پاچا غونډې وي

تر اوسه پـــورې په دنــيا بانـــدې څوک نه دي ماړه
چې د مـاښـام او د ســـهار لـري پـاچـا غـونـدې وي

څوک چې نه اړ وي نه مخـدوم وي نه خادم وي د چا
چې اسوده شانتې روزګـــار لـري پـاچـا غـونـدې وي

چې نه رشوت خـــوري نه ضـرر رسوي خلکــــو ته بس
نو چې حـــلاله کار و بار لـــري پـاچـا غـــونډې وي

پاچـا په زوره حکـــــومت کـــوي په خلکـــو بانـــدې
څوک چې عزت لـــري، وقار لري پـاچـا غـونـدې وي

د پـاچـاهـي عمـــر خو کــم ده لکــه باد تيـــرېږي
چې قلمدوست غـــونډې اشـــعار لري پاچا غونډې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

وطنه لاړ شو کوم وطن ته چې امنيت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سـره الفـت وي هلته
بې غـمه ګرځـي قاتلان
د هـره قيـده په امـان
حامي يې وي يو قوماندان
لاړ شو يو ځای ته چې احکام د شريعت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بـل سـره الفـت وي هلته
دلته هر يـو چې وينې غل دی
تر لاس رسی پورې معطل دی
اور د نفـاق په موږ کې بل دی
که خدای وکړي چې بېـداره حکومت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بل سـره الفـت وي هلته
د چرس پوډر ګرم بازار دی
دلته خو ورکه کار و بار دی
خلـک د لـوږې په فرار دی
ور درومي هلـته که يـو څه معيـشيت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بـل سـره الفـت وي هلته
ارامي نشـــته په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک روان دي په فتـــن کې
زندګي غواړي په لنـــدن کې
دين پسې نه ګرځي يو څه غوندې راحت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
زامن پلــــرونو ته تـــوربور دی
په خپل ځواني پورې مغرور دی
خوارکي پـــلار ورتـــه مجبور دی
هلتـه چې قدر د مشـــران وي اطاعـــت وي هلته
اخ و ډب نـه وي يو د بـل ســـره الفـــت وي هلته
شـــته دې واړه چور تالا شوه
څه په تـــياره څه په رڼا شوه
چې له طـــرفه د هر چا شوه
نه زورور وي نه مظلـــوم وي صـــداقت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
دومره دولت له کومه کېږي
په کمپايـــنونو چـــې لګېږي
يا مارکېټونه چـــې جوړېږي
لاړ شو يو ځای چـــې نه رشوت نه خيانت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
ډک وي د ښـــځو نـــه بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کوڅــه کــې بې شمار
عاشـــقان وژنـــي په زار زار
لاړ شو چې لږ څه غونډې پت وي او غيرت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
کوڅې کړې بنـدې کـثافاتو
ښاروال ويـــده ده په خيالاتو
نو مسوول څـوک ده د حالاتو
لاړ شو يو ځای ته چې بوی نه وي نظافت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بــل ســره الـفت وي هلته
پوهه تعلـيم مو اسماني شوه
ټول د جـنګونو قرباني شوه
په ملک خـپوره ناداني شوه
که مو نصيب وي چې لــږ پـــوهه معـرفت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بـل ســره الفــت وي هلته
دو ځلوېښت کاله کيږي جنګ دی
ټـــول پلانـــونه د فـــرنګ دی
کال چـې تيرېږي په بل رنګ دی
نه جـــنازې وي د ځـــوانان نه مصـــيبت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل سـره الفـــت وي هلته
پرهار پرهار شـولې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزار مزار شـــولې وطنه

ډېر ناقرار شـــولې وطنه

د قلمـــــدوست سره به څو چې عدالت وي هلته

اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفت وي هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

داسې نه ده چې تمـــام عمر به خاندې
دا خنـــدا به درتـــــه زړی د ژړا شــــي

څوک چې ډېر خاندي مستی کې عزیزانو
خپل خنـــدا ورتـه فـوجـونه د بلا شـــي

د دنـــیا په راشــــه درشــــه مـه نـازېږه
تـر پــــرونـه و پــاچـا ســـــبا ګدا شي

و هر چــــا ته خپل عــمل د لارې مل دی
چې هر څـــــه دې وي کـرلی درته ها شي

په هېچا بانـــدې زیاتـــي مه کوه ګـــوره
کلــــه وار د ادې کلــــــه د ابـــا شــــي

خاین هر څومره چـې پـــټ کړي خیانتونه
بیا یې وګوره مخ تـــــوری وی رســوا شي

په دنـــیا پــورې زړه مـــــه تـړه دلبره
ژرنده ګړې هم کېدای شـــي چې پاچا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــد مــرض دی ځان ځانــي او نفاق وروڼو
په هر مـلک چې دا مــرض ګډ شي تبا شي

چې فاســد ده حکــــــومت شریعت نشته
نو په هـر ځــای کې قتـــــلونه بر آلا شي

بې رشوته هېــڅ کار نه کېــږي دولت کې
دا تورتــــم بــه پـه افغــان کلـه رڼـا شي

یو دوه کالـه چـې مـامـور د یو دفـــتر وي
بیا خاونـــد د مــارکېـــټو او کـــرولا شي

د وطــــن به غــم نـــږدې ده لېــونی شي
قلمـــــــدوست به فارغ کله د ســـودا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته څه پوهېږې جدايي کې څه پر ما تېـــــرېږي
شپې مې واړه تر ســــهاره پــه ژړا تېـــــرېږي

زه يې په غم کې تر ســــهاره تېـــروم په ويښه
رقيب سره زمــا د قصـــــده په خـــــندا تېرېږي

يوه خولګۍ باندې چــې راکړله خپه غوندې شوه
سړی چې ميــــنه کـوي خــود به د دنيا تېرېږي

کله به غم وي په سړي کلـه خــــوشحاله ګرځي
څوک دې دا نه وايي پر ما ده پـه هر چا تېرېږي

وخت د اوبو په شان روان دی خپل مزل په لورې
چا تـــه ثواب شـــي په چـا بانـدې په ګنا تېرېږي

چا ته څو رنګه خوراکــونه وي پـــه مخکې ايښی
په چـــا تـــش لاس په امېــــدونو د ســـبا تېرېږي

څـــوک تر ســـهاره په نشـــه کې د شرابو ډوب وي
په چا تمامه شـــپه لاســـونه په دعـــا تېـــرېـــږي

د دنيا ژوند دې غلـــط نه کـړي قلمـــدوسته ګوره
څنګه چې تېر شو په عالم داســـې پر تـا تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

رقیــــب ورته جــوړ کړی دسیـــسه ده په دروغو
چې ورځ په ورځ کمــــېږي اعتـــبار د قلمدوست

خیر دی چې اوس زوړ شوی په لکړه باندې ګرځي
ځـــوانۍ کې ما لیـــدلی و رفتـــار د قلمدوست

دوستان تښتي پیـــري او بې وسۍ کې له هر چا نه
که نه چې مخکې جـــوړ و ښه بنـــدار د قلمدوست

یاران ورنه چاپېر لکــه مــچان وو پـــه هستۍ کې
اوس وینمه ســوړ شــــوی دی بازار د قلمدوست

هر زخــم تــه دوا د طبیـــبانو ســره شـــته ده
میـلاو نه شـــو دوا د زړه پـــرهار د قلمـــدوست

که ښه را سره کړې دغه یې وخـــت دی که پوهېږې
بیا مــه لګوه شمـــعې په مـــزار د قلمـــدوست

مسکن مې شوه کونجکه د نصیـــب سره په جنګ یم
شپې داســــې تېـــرېږي تر ســـهار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل چې بـــوډاتوب کـــې لږ بې غمه اسوده شم
کم نه شــــو د اوږو نه کلـــه بار د قلمــــدوست

زمانـه بـــې وفا ده او یـاران یـې مطلـــبي دي
یو نه شـــو د الله لـــپاره یـــار د قلمــــدوست

هـغه د زړه له حـــاله څه پوهېـــږي نا لیـــدلی
یا دا چې به لوســـتلی وي اشـــعار د قلـمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

د ډېره خوشحالي نه په جــامو کــې نه ځايېدم
ديـــدن وعـــــده دې کـــړی و جـانـانـه بـرايي

پوه نه شوم چې غفلت و که دې هېر کړمه دلبره
تېر شو ما بانـــدې سخـــته بې لـه تـا نـه برايي

زړګی مې تر ســـهاره کـــړېده درپـــسې ياره
د زړه دنــــيا مې و درپـــسې ورانه بـــرايي

لاره مـــې در څارله تر ســـهاره خــــو رانغلې
اسوېـــلې مــــې خـــــتله تر اســـمانه برايي

تنګ شو را بانـــدې کور او کلي ووتم بېديا ته
طاقت او صبـــر تللی و لـه مـا نـه بـــــرايي

لښکر دې د غمونو چـــې راغلـــی وو تنها وم
کاش! تلمه قلمـــدوست سره ای ګـــرانه برايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادښت:

ددې کتاب ليکل شوي شعرونه د «جمهوريت» دورې تر پايه ويل شوي دي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library